

Necinstirea memoriei de către magistrați Cerere de revizuire în procesul tortionarilor lui Gheorghe Ursu

**CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
DOSAR NR. 2500/2/2017**

DOMNULE PREȘEDINTE,

Subsemnații, URSU ANDREI HORIA și URSU OLGA ȘTEFAN, fiul și respectiv fiica lui Gheorghe Ursu, în calitate de părți civile în cadrul dosarului penal nr. 2500/2/2017 soluționat prin Decizia nr. 238/A/27.07.2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție,

În temeiul dispozițiilor art. 452 și art. 453 alin. 1 lit. a) și e) C. proc. pen. formulăm prezenta:

CERERE DE REVIZUIRE

MOTIVE

I. Admisibilitatea prezentei cereri de revizuire

Examinând admisibilitatea în principiu a cererii de revizuire, instanța de judecată trebuie să verifice doar la nivel aparent existența unei concordanțe între cazurile de revizuire (enumerare expres în cuprinsul art. 453 C. proc. pen.), motivele pe care se sprijină și probele invocate, iar nu să realizeze o analiză amănunțită asupra fondului cererii.

Cu toate că dispozițiile art. 456 alin. 2 C. proc. pen. descriu obligația petiționarului de a-și motiva în scris cererea de revizuire, analiza pe fond asupra temeiniciei argumentelor dezvoltate și a probelor aduse în susținerea acestora formează obiectul procedurii ulterioare admiterii în principiu, respectiv rejudecării reglementate de art. 461 C. proc. pen, conform căreia instanța poate aprecia asupra temeiniciei motivelor invocate.

La analiza preliminară a admisibilității cererii, instanța de judecată urmează să se aplece inclusiv asupra respectării termenului de declarare a căii de atac, cât și asupra calității persoanei care formulează solicitarea de revizuire.

În acest context, instanța de judecată urmează să constate că în prezenta cauza sunt

îndeplinite toate cerințele prevăzute de art. 459 C. proc. pen., de care este condiționată admiterea în principiu a cererii de revizuire, astfel cum rezultă să dezvoltăm *infra*.

Condițiile privitoare la hotărârea a cărei revizuire se solicită

În ceea ce privește prima condiție, aceasta presupune ca cererea de revizuire să fie formulată în termen și de o persoană dintre cele prevăzute la art. 455 C. proc. pen, respectiv de părțile implicate în proces, în limitele calităților lor procesuale sau de un membru de familie al condamnatului dacă cererea este formulată în favoarea acestuia.

Cu privire la termenul de formulare a cererii de revizuire când aceasta se întemeiază pe dispozițiile art. 453 alin. 1 lit. a) C. proc. pen. sunt relevante dispozițiile art. 457 alin. 1 teza I C. proc. pen. potrivit cărora cererea de revizuire în favoarea condamnatului poate fi formulată **oricând**.

Din perspectiva admisibilității motivului de revizuire prevăzut de dispozițiile art. 453 alin. 1 lit. a) C. proc. pen. invocat de părțile civile împotriva hotărârii definitive de achitare relevante sunt considerentele reținute de judecătorii instanței supreme de contencios constituțional în cuprinsul Deciziei nr. 2/2017 potrivit cărora:

Curtea constată că soluția legislativă potrivit căreia cazul prevăzut de art. 453 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală poate fi invocat ca motiv de revizuire numai în favoarea persoanei condamnate sau a celei față de care s-a dispus renunțarea la aplicarea pedepsei ori amânarea aplicării pedepsei, cu excluderea posibilității revizuirii hotărârii de achitare, este de natură să înfrângă egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea dreptului fundamental de acces liber la justiție.

Curtea observă, astfel, că **excluderea posibilității invocării în defavoarea persoanei achitate a motivului de revizuire prevăzut de art. 453 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală** - constând în descoperirea de fapte sau împrejurări ce nu au fost cunoscute la soluționarea cauzei și care dovedesc netemeinicia hotărârii pronunțate în cauză - **crează un tratament discriminatoriu pentru partea civilă din respectiva cauză față de părțile civile din alte cauze soluționate tot prin hotărâri definitive de achitare**, dar cu privire la care sunt incidente motivele de revizuire prevăzute de art. 453 alin. (1) lit. b) -d) din Codul de procedură penală, și anume: hotărârea s-a întemeiat pe declarația unui martor, opinia unui expert sau pe situațiile învederate de un interpret, care a săvârșit infracțiunea de mărturie mincinoasă în cauza a cărei revizuire se cere, influențând astfel soluția pronunțată; ori un înscris care a servit ca temei al hotărârii a cărei revizuire se cere a fost declarat fals în cursul judecății sau după pronunțarea hotărârii, împrejurare care a influențat soluția pronunțată; sau un membru al completului de judecată, procurorul ori persoana care a efectuat acte de urmărire penală a comis o infracțiune în legătură cu cauza a cărei revizuire se cere, împrejurare care a influențat soluția pronunțată. Cu privire la cele două categorii de părți civile menționate, Curtea reține că, deși se găsesc în situații similare, acestea beneficiază - din perspectiva posibilității de a formula calea extraordinară de atac a revizuirii - de un tratament juridic diferit, ceea ce este de natură a contraveni prevederilor art. 16 din Constituție, în condițiile în care tratamentul

discriminatoriu nu-și găsește nicio justificare obiectivă și rezonabilă.

Prin urmare, dispozițiile art. 453 alin. (3) din Codul de procedură penală cu privire la cazul de revizuire prevăzut la alin. (1) lit. a), precum și soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 453 alin. (4) teza întâi din același cod, care exclude posibilitatea revizuirii hotărârii de achitare pentru cazul prevăzut la alin. (1) lit. a), încalcă prevederile constituționale ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 131 referitor la rolul Ministerului Public, întrucât lipsesc partea civilă de posibilitatea apărării drepturilor și a intereselor sale legitime, respectiv procurorul de pârghiile necesare exercitării rolului său specific în cadrul procesului penal. Curtea reține că, în situația în care se descoperă fapte sau împrejurări ce nu au fost cunoscute la soluționarea cauzei și care dovedesc netemeinicia hotărârii de achitare, trebuie să se asigure atât părții civile, cât și procurorului posibilitatea de a cere și obține restabilirea adevărului judiciar prin retractarea hotărârii pronunțate în cauză.

În consecință, întrucât legiuitorul român nu a amendat prevederile legale sancționate la nivel constituțional prin decizia amintită anterior, în raport de considerentele reținute de Curtea Constituțională, **pentru egalitate de tratament între părțile procesului penal**, apreciem că similar persoanei condamnate, **partea civilă poate formula cererea de revizuire întemeiată pe cazul de la art. 453 alin. 1 lit. a) C. proc. pen.** ”[...] oricând, chiar după ce pedeapsa a fost executată sau considerată executată ori după moartea condamnatului, cu excepția cazului prevăzut la art. 453 alin. 1 lit. f) [...]”.

Așadar, instanța de judecată urmează să constate că cererea părților civile de revizuire a hotărârii definitive pronunțate în dosarul penal nr. 2500/2/2017 întemeiată pe cazul prevăzut la art. 453 alin. 1 lit. a) C. proc. pen. este admisibilă în principiu, fiind formulată în termen (oricând).

În ceea ce privește cazul de revizuire prevăzut de dispozițiile art. 453 alin. 1 lit. e) C. proc. pen, neconcordanțele existente între alte hotărâri definitive și cele pronunțate în dosarul penal nr. 2500/2/2017 au intervenit **cel mai devreme în data de 27.07.2023**, respectiv în dată pronunțării Deciziei penale 238/A/27.07.2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, reprezentând momentul rămânerii definitive a hotărârii.

În consecință, și aceste termen pentru formularea unei cereri de revizuire întemeiate pe cazul prevăzut la art. 453 alin. 1 lit. f) C. proc. pen. este respectat în cauză.

Așadar, instanța de judecată urmează să constate că cererea de revizuire întemeiată pe cazul prevăzut la art. 453 alin. 1 lit. f) C. proc. pen. este admisibilă în principiu, fiind formulată în termenul prevăzut de legiuitor.

Raportat la îndeplinirea condiției privind calitatea persoanei care formulează cererea de revizuire, urmează a se constata că aceasta este de asemenea îndeplinită în prezenta cauza având în vedere că, astfel cum am menționat anterior, cererea de revizuire este formulată de părțile civile din cauza ce a făcut obiectul dosarului nr. 2500/2/2017, în care a fost pronunțată hotărârea a cărei revizuire se cere.

(i) Condițiile privitoare la termenul de declarare a cererii

În ceea ce privește a doua condiție, aceasta presupune ca cererea de revizuire să fie formulată în scris și să fie motivată, cu arătarea cazului/cazurilor de revizuire pe care se întemeiază și a mijloacelor de probă în dovedirea acestuia.

Din această perspectivă, cererea formulată de subsemnații respectă toate aceste

cerințe, fiind întemeiată pe cazurile de revizuire prevăzute de dispozițiile art. 453 alin. 1 lit. a) și e) C. proc. pen. și cuprinzând descrierea pe larg a elementelor de fapt cu caracter informativ care conturează o serie de întâmplări, situații și stări care pot duce la dovedirea netemeinicii hotărârii criticate.

(ii) Condițiile privitoare la motivele de revizuire

În ceea ce privește cea de-a treia condiție, urmează a se constata că faptele și mijloacele de probă în baza cărora este formulată prezența cerere de revizuire nu au fost prezentate în cuprinsul unei cereri anterioare și că acestea conduc în mod evident la stabilirea existenței unor temeieri legale ce permit revizuirea, fiind îndeplinite astfel și cerințele de admisibilitate prevăzute de art. 459 alin. 3 lit. d) și e) C. proc. pen.

II. Fapte și împrejurări ce nu au fost cunoscute la soluționarea cauzei

Prezenta cerere de revizuire se întemeiază pe dispozițiile art. 453 alin. 1 lit. a) și e) C. proc. pen., potrivit cărora „*Revizuirea hotărârilor judecătorești definitive, cu privire la latura penală, poate fi cerută când: a) s-au descoperit fapte sau împrejurări ce nu au fost cunoscute la soluționarea cauzei și care dovedesc netemeinicia hotărârii pronunțate în cauză; e) cand doua sau mai multe hotarari judecatoresti nu se pot concilia [...]*”.

Cu privire la înțelesul expresiei ”fapte sau împrejurări”, atât în literatura de specialitate cât și în practica judiciară, s-a considerat că aceasta **se referă la probele propriu-zise, ca elemente de fapt cu caracter informativ** cu privire la ceea ce trebuie dovedit în calea de atac a revizuirii, și anume **orice întâmplare, situație sau stare care, în mod autonom sau în coroborare cu alte probe, poate duce la dovedirea netemeinicii hotărârii**¹. În acest sens, în doctrină și jurisprudență există consens că probele trebuie să fie noi, iar nu mijloacele de probă prin care se administrează probe deja cunoscute².

Faptele sau împrejurările noi pot determina revizuirea hotărârii definitive atacate **dacă nu au fost cunoscute de instanță la soluționarea cauzei**, întrucât nu au fost invocate în fața acesteia și nici nu rezultă din materialul probator existent la dosar. Mai mult decât atât, chiar și atunci când o anumită faptă sau împrejurare a fost învederată instanței, însă aceasta s-a aflat în imposibilitatea administrării probei (de exemplu, martorii pe baza declarațiilor cărora se poate dovedi că cel condamnat s-a aflat în legitimă apărare nu au fost identificați), fapta ori împrejurarea ar putea fi invocată pe calea revizuirii, atunci când proba a devenit administrabilă (în exemplul menționat, după ce martorii au fost identificați).

Dispozițiile art. 453 alin. 4 teza întâi din Codul de procedură penală consacră menținerea sistemului revizuirii totale cu privire la motivul prevăzut la alin. 1 lit. a) din același articol, limitând incidența acestui caz de revizuire la **situațiile în care pe baza faptelor sau împrejurărilor noi se poate dovedi netemeinicia hotărârii de condamnare**, de renunțare la aplicarea pedepsei, de amânare a aplicării pedepsei ori de încetare a procesului penal. Aceasta înseamnă că faptele sau împrejurările noi trebuie să

1 A se vedea în acest sens: I.C.C.J. - Secția penală, Decizia nr. 953 din 10 martie 2011, www.scj.ro.

2 A se vedea în acest sens: N. Volonciu, *Tratat de procedură penală. Partea specială*, Vol. II, 1998, p. 343.

conducă la o soluție opusă celei pronunțate prin hotărârea a cărei revizuire se cere.

Dispozițiile art. 453 alin. 4 teza întâi din Codul de procedură penală consacră menținerea sistemului revizuirii totale cu privire la motivul prevăzut la alin. 1 lit. a) din același articol, limitând incidența acestui caz de revizuire la **situațiile în care pe baza faptelor sau împrejurărilor noi se poate dovedi netemeinicia hotărârii de condamnare**, de renunțare la aplicarea pedepsei, de amânare a aplicării pedepsei ori de încetare a procesului penal. Aceasta înseamnă că faptele sau împrejurările noi trebuie să conducă la o soluție opusă celei pronunțate prin hotărârea a cărei revizuire se cere.

- nu ar exista probe din care să rezulte folosirea, în acei ani, a torturii, bătăii, etc. în scopul obținerii de declarații acuzatoare, presiuni morale pentru constrângerea persoanelor anchetate de a declara ce li se impunea etc, sau intenția sistematică de torturare a opozanților regimului Ceaușescu.
- eventualele “evenimente” în care au existat “*interacțiuni ale organelor de stat (chiar organe ale securității) cu mai multe persoane determinate*” s-ar fi “*petrecut cu mult înainte ori cu mult după anul 1985*”.
- nici o probă “*nu susține existența unui conflict (adversități) între autorități și populație sau parte din aceasta*” în perioada în cauză.
- “*politica statului român la acea dată nu era de reprimare a formelor de opoziție față de regimul politic și conducătorul statului prin violență*”.
- *după anul 1965 s-ar fi utilizat, în exclusivitate, “alte metode” pentru “temperarea și controlarea” opozanților, respectiv “influențarea pozitivă a persoanei, în sensul renunțării la astfel de preocupări, prin intermediul familiei, prietenilor, colegilor precum și arest la domiciliu, urmărire informativă, filaj, interceptări*”.
- victima Ursu Gheorghe Emil nu ar fi fost un “veritabil” disident politic, pentru că “*materialele transmise la Europa Liberă*” de către acesta și manifestele antitotalitare afișate la serviciu (menționate în decizia în cauză “*părerii exprimate la locul de muncă*”) “*nu au fost făcute publice*”.

Acestea contrazic astfel argumentele reținute în decizia în cauză pentru inexistența situației premise a infracrișunilor contra umanității, respectiv tratamentele neomenoase, ca încadrare a faptelor deduse judecării.

Vă rugăm respectuos să aveți în vedere faptele și împrejurările enumerate mai jos:

1. Mărturiile înregistrate audio-video și transcrierile executate sub egida Institutului de Investigare a Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc (IICCMER) a 17 foști deținuți politici de la Aiud din anii 1980

În aceste mărturii, foștii opozanți ai regimului Ceaușescu au descris represiunea la care au fost supuși de Securitate și celelalte organe ale Ministerului de Interne, și **condițiile neomenoase** pe care le-au îndurat în închisori în acei ani, inclusiv în anul 1985. Aceste mărturii dovedesc netemeinicia argumentelor folosite în hotărârile pronunțate în cauză, printre care acelea că în acea perioadă nu ar fi *existat un conflict (adversitate) între autorități și populație sau parte din aceasta, că organele de stat nu ar mai fi folosit violența*, că “*interacțiunile*” acestora cu deținuții respectivi s-ar fi “*petrecut cu mult*

înainte ori cu mult după anul 1985”.

Toți cei 17 foști deținuți politici dezvăluie că au fost supuși la un regim de tortură psihică și fizică, inclusiv prin folosirea unor alți deținuți, de drept comun, și la condiții inumane de detenție. Iată câteva exemple:

Torturi

„M-au bătut cu pumnii și cu picioarele, m-am băgat pe sub birou, că începuseră să mă împungă violent cu un baston de cauciuc undeva pe aici, prin cartilaje, îmi stricaseră cartilajele, traheea...” (Mihai Ivănescu);

“[doi deținuți de drept comun violenți] au fost puși să-mi facă viața cât se poate de crudă, de rea... Au primit ordin. Am răbdat foarte mult. Pentru mine a fost o școală a umilinței, am fost lovit... Făcea tot timpul aluzii la fapta mea. Îmi spunea că nu o să mai ies de acolo, gesturi obscene de nedescris, înjurături, meschinării practic, pe care încă nu am puterea să vi le descriu. Amândoi făceau lucrul acesta” (Nicolae Lițoiu);

„Mijloacele de represiune erau cam de genul acesta: „Mobra”. De fapt, ce era? În beton, într-o anumită celulă, era prinsă o za de lanț de care ți se prindeau lanțurile de la picioare, unite și ele la rândul lor printr-un lanț cu cătușele de la mâini. Stătea într-o poziție – de aceea se cheamă „Mobra” – exact cum stai pe motocicletă, dar mult mai contorsionat. Auzisem de lucrul acesta și mulți stătuseră în poziția aceasta. Chircit pe vine, cu mâinile în poziția aceasta, la un moment dat mușchii cedau în marginile cătușelor, cu toată greutatea. Foarte puțini reușeau să reziste mai mult de o jumătate de oră. Mulți leșinau. Asta era o stare de tortură grozavă”. (Nicolae Lițoiu).

Iulius Filip relatează torturile la care a fost supus:

“Și cineva, în timp ce dormeam, a venit și m-a lovit cu o bară în zona capului, aicea, apoi am fost aruncat într-un canal, care era acolo unde se montau locomotivele. Mi-am revenit după câteva ore, fiind tot sânge. Fața era foarte umflată... am avut zece zile de restrictivă-belciug. Restrictivă-belciug era o cameră de 2 m pe 3, iar în mijloc, în ciment, o verigă mare din metal. Mai era unul cu mine legat acolo... Ni s-au pus cătușe la mâini, lanțuri la picioare, un alt lanț care venea pe sub lanțul de la picioare, pe sub cătușe, și erai prins grămadă 24 de ore din 24, legat cu lacăt la acel belciug. Dacă voiai să îți faci necesitățile, gardianul nu venea, deci le făceai pe tine, lucru ce firește ducea la un miros îngrozitor. Pentru noi o dată, și pentru cei care intrau la noi. Practic, eram într-o stare de animalitate [...] Nu aveam dreptul la muncă, nu aveam dreptul la televizor, nu aveam dreptul la pachet, carte poștală sau altele pe care normal ar fi trebuit să le avem conform regulamentului lor” (Iulius Filip, acuzat de propagandă împotriva orânduirii socialiste pentru “înscrișul dușmănos” intitulat “Laudă minciunii” îndreptat “în mod simbolic împotriva abuzurilor pe care le făcea regimul comunist și conducerea superioară de partid și de stat”);

„M-au bătut mai mult cu pulanele și cu pumnii, dar în așa fel că nu mai știam de mine. După aceea m-au lăsat, m-au dus la garnizoană. Și, când m-am întors, după ce m-au deconcentrat, a fost cea mai mare durere pentru mine. M-au întins în așa hal, că am rămas atunci cu coloana... Atunci am rămas eu paralizat. O lună de zile. De-abia mergeam... Și după aceea, după tortura asta, și-au dat ei seama, dacă m-au adus în poziția asta, că nu au ce face cu mine, că o să mor oricum.... Și am avut noroc, am scăpat. Am scăpat, așa, destul de rău, dar am scăpat, nu

am murit. Mi-au făcut o sechelă pe coloană de care nu am putut să scap. Și nici acum nu am scăpat” (Gheorghe Pavel, din lotul Totu).

După eliberare în 1988, Iulius Filip a protestat deschis împotriva dărâmării bisericilor din România și a profanării cimitirelor:

“Firește că au urmat din nou arestări, din nou torturi, din nou bătăi”.. Familia sa a avut și ea de suferit: copilul “la școală era persecutat. Fata, la sport, era persecutată. Soția, la serviciu, retrogradată. Eu, permanent urmărit la locul de muncă” (Iulius Filip).

În legătură cu **presiunile psihice** la care erau supuși deținuții, **inclusiv familiile lor**, de către cadrele de Securitate, **Ilie Ion** relatează:

”presiunile psihice care se făceau, acestea erau deosebit de puternice, deosebit de insistente, pornind de la amenințări în legătură cu ce ar putea să mi se întâmple” (Ilie Ion);

„Anchetatorul mi-a spus la un moment dat, « Pentru ceea ce ai făcut, având în vedere poziția socială pe care o aveai, meriți glonțul! ». Apoi adeseori aducea vorba despre copilul meu, spunându-mi că nu o să mai aibă viitor, despre familie, chiar despre rude” (Ilie Ion);

„[...] aveau o metodă chiar diabolică de a ne învrăjbi pe noi, cei care eram deținuți în celulă. Veneau la ușă, deschideau ușa și ziceau: « Cine e Ilie? Ieși afară! ». Mă scoteau și mă duceau într-o așa-zisă cameră de aer, care de fapt era un luminator de unu pe nu și mă țineau acolo. Același lucru se întâmpla și cu ceilalți deținuți. Ținuți ori acolo, ori în altă parte. Când veneai în celulă se nășteau suspiciuni, pentru că se bănuia că, dacă ai fost scos, ești informator, ești turnător și că te-ai dus și ai scris ceva despre ceilalți. Acest lucru se întâmpla cu toți, nu știai” (Ilie Ion).

„[...] în perioada de anchetă, aceasta s-a produs numai în teroare totală, macabră, și fizic, și psihic, mai ales psihic. [...] s-a înfuriat mai tare și a zis, scuzați-mă de expresie: « Te bag [...]. Aici sunt stăpân și pe trupul tău, și pe sufletul tău. De aici nu pleacă nimeni. Cine a intrat pe poarta aia mare, acolo, nu iese niciodată, decât în dubă sau în coșciug. Ia vino cu mine! ». Și m-a dus la un geam. Mișuna lumea pe stradă. Fiecare cu ale lui. Unii se duceau, alții se întorceau. « Îi vezi? » « Da, îi văd. » « Ei, ascultă-mă pe mine. Pe oricare din ăștia i-am lua și i-am băga aici, noi le găsim atâtea fapte că nu sunt buni decât de împușcat. Nu există niciunul nevinovat printre ăștia. Fiecare are o vină. D-apoi tu, mă, care ești un criminal al poporului?! » Aproape să mă convingă că sunt vinovat, că sunt criminal al poporului. Nu că am cerut drepturile omului pe care Ceaușescu le-a semnat” (Gheorghe Gherghina).

Aceeași persoană confirmă și **relația de aservire a justiției regimului Ceaușescu față de Securitate**:

”A venit o avocată [... numită] la proces și a încercat să băguie acolo ceva [...] lucruri la urma urmei absolut banale și pe care oricum le cunoșteau cei din completul de judecată, care de fapt și moțâiau, fiindcă, numai dacă nu voiai, nu-ți dădeai seama că de fapt condamnarea era scrisă dinainte. Judecata, procesul, ca și recursul, pe care poate nici nu trebuia să-l mai fac, erau hotărâte înainte. Totul era o mascaradă” (Ilie Ion).

Aceeași aservire a justiției față de Securitate este confirmată de **Gheorghe Gherghina**:

“Știam că s-a judecat recursul, dar nu știam exact pedeapsa cu care am rămas. Că întotdeauna inculpatul sau deținutul nu era de față, orice verdict se dădea. Nu. Se dădea verdictul între ei acolo. Adică instanța cu Securitatea”.

Condiții inumane de detenție

”Se dădeau 10 sau 20 de zile de izolare. Erai băgat într-o cameră singur. Mâncai o zi da și una nu. Ți se puneau lanțuri pe picioare. Se dădeau trezirea la 5 dimineața și stingerea la 10 seara. În tot acest timp nu aveai pe ce să te așezi. Patul, care era un pat dur de scânduri sau din placaj, se ridica la perete și toată ziua trebuia să plimbi lanțul, să se audă zornăind”
(Nicolae Litoiu);

”Am stat în Rahova în condiții foarte grele... vara era deosebit de cald. Eram șase inși într-o celulă de trei și jumătate pe patru... Iar când ploua mai mult, vara și toamna, prin crăpăturile din ciment, din podea, ieșeau râme. Iarna era foarte frig” **(Ilie Ion);**

„Am avut litiază renală, ... nu am avut o medicație, nu am putut avea nici ceaiuri, ... s-au produs răni și o infecție urinară foarte gravă, care a fost accentuată și de frig” **(Ilie Ion);**

”Nu aveam aproape deloc asistență medicală... zile în șir, săptămâni în șir am raportat milițianului care ne păzea despre acest lucru și am cerut să se facă această analiză, care totuși o dispusesse doctorul, nu mi s-a dat posibilitatea să se recolteze urina pentru a fi făcută analiza” **(Ilie Ion);**

”Eram și foarte slăbit și aveam și dureri, mă simțeam și rău, și usturimi deosebite... milițianul, a deschis ușa [și mi-a spus] « Bagajul și ieși afară! »... Mi-a tras câteva înjurături și m-a împuns de câteva ori cu bastonul ... și am ajuns la izolare. Nu mi s-a spus pentru ce am fost pedepsit. ... acolo era un plutonier Vaida, se pare că vestit pentru răutatea și cruzimea lui. M-a înjurat și el și mi-a ordonat să mă dezbrac imediat... m-a mai împuns cu bastonul ... mi-a adus de îmbrăcat niște haine foarte subțiri și rupte de doc, era în luna februarie, niște papuci tot din doc, fără talpă, ... niște lanțuri foarte groase, ... iar la mâini mi-a pus cătușe pe care le-a strâns la refuz. Atunci când mi-a strâns cătușele imediat a dat sângele de la încheietura mâini... Eram și bolnav... Izolarea consta dintr-o cameră lungă de vreo cinci metri, îngustă de doi metri și jumătate, care avea o tinetă, de fapt un bidon de vopsea mai mare, altceva nu aveam nimic pe jos decât ciment, și era o scândură lată de 60 sau de 80-90 de centimetri, prinsă, lipită de perete, care de afară prin niște pârghii metalice, la ora 10 se aducea de către milițian în poziție orizontală și pe care la ora 10 te culcai cu lanțurile și cătușele pe care le aveai. Dimineață la ora 5 zdrăngăneau pârghiile acelea metalice și trebuia să sari imediat din acel pat care era de fapt acea scândură. Chinul a fost pentru mine că strângându-mi cătușele la refuz și crăpându-mi pielea și intrând în carne, încă de a doua zi a început să se infecteze. Și am stat cu cătușele infectate la mâini, de fapt nu cinci zile, ci 12 zile... [am stat] cu infecția pe care o aveam în luna februarie, fără căldură, cu 100 de grame de pâine la două zile și cu picioarele aproape, de fapt goale, pe ciment” **(Ilie Ion);**

„[La Jilava] fiind spital, aduceau acolo deținuți din diferite pușcării, cu lanțuri la picioare și cătușe la mâini și, deși erau bolnavi, nimeni nu le scotea. Vorba directorului spitalului era: « Nu eu le-am pus lanțurile. Cine le-a pus să le ia! ». Și îi operau cu lanțurile puse. Al doilea lucru a fost și mai șocant. Era în spital o secție de femei unde nașteau multe deținute. M-am interesat dacă acolo au rămas gravide și mi s-a spus că nu, așa gravide au fost reținute... și

acolo și-au născut copiii” (**Borbély Ernő**).

Tot **Borbély Ernő** relatează un episod de încercare de iradiere a sa în spital, coroborând mărturia lui **Marius Boeriu** dată în cauza de față:

”De la colegi am auzit că se făceau fel și fel de experimente pe oameni. Eu nu pot fi sigur de asta, dar pot spune că odată, pentru că la ulcer trebuia radioscopie, medicul m-a pus la aparat și m-a ținut mult. După vreo zece minute, când i-am atras atenția că ar trebui să termine, întrucât, din câte știu, aceste radiații sunt foarte dăunătoare organismului, mi-a spus să tac din gură, așa că am mai așteptat încă zece minute. Dar după ce au trecut alte 20 de minute, dacă nu mai mult, mi-am dat seama că asta e o iradiere intenționată și nici acum nu știu cât mi-a dăunat... și am ieșit din aparat” (**Borbély Ernő**);

”Așa se practica acolo, veneai de undeva la Aiud, stăteai zece zile la izolare, după aia te ducea pe secție. Începuse să-mi fie rău de atunci. Și cam prin luna decembrie, de la 80 kg cât aveam eu, am ajuns pe la vreo 60 kg. Nici nu puteam să mai stau în picioare. Ceream la medic. Parcă nici n-aveau. Dar aveau medic. ... Până la urmă, după vreo două luni de zile, am ajuns la medic. Și, când a văzut că nu mă mai pot ține pe picioare, că m-au dus aproape târâș, m-a trimis la spital, la Jilava. După analizele făcute acolo, s-a constatat că aveam o dischinezie biliară, asta făcea să am vărsături tot timpul, nu puteam mânca nimic, și asociată cu un TBC pulmonar... Înapoi la Aiud, am mai stat vreo trei luni, iar m-am îmbolnăvit. Când m-au dus din nou la spital, m-au dus cu ptoză renală. Îmi căzuse rinichiul, s-a dus de la locul lui” (**Alexandru Mateescu**);

”erau 20 de celule. La intrare pe secție, în dreapta, era biroul gardianului. În partea stângă se afla o magazie, în mijlocul căreia era un lemn gros pe care se afla un inel, așa îi spunem noi, cum era la fierărie înainte, din ăla mare, unde se tăiau niturile de la lanțurile de la picioare, care erau nituite sau cu un alt sistem, cu lanț și cheie, sau coliere cu șurub... Nu știam ce-i cu mine, de ce sunt acolo, de ce sunt singur, de ce nu este nimic în încăpere. Era o încăpere sinistră, fără niciun fel de mobilier, doar o mică găleată într-un colț, unde îți făceai necesitățile. În rest, absolut nimic. Era un geam în exterior, dar era o tablă din metal cu ceva găuri, urmau niște bare, gratii și, după gratii, un geam de sticlă. Ardea lumina zi și noapte. Aveam dreptul la următorul program: deșteptarea la ora 5. Din perete se ridicau două paturi printr-o bară metalică cu un mâner în exteriorul zidului, la gardian, formate dintr-un cadru metalic și o placă de PFL sau placaj, unde noaptea te culcai fără niciun fel de așternut, direct pe acea placă. Sunt anunțat, după insistențe, că am o pedeapsă suplimentară de un an de zile de restrictivă... Hrana: ... era un ciric de pâine, așa se numea, în hârtii scria 125 de grame, dar, de fapt, nu depășea 100 de grame, era sub, și o mămăligă sau un turtoi, care nu putea fi mâncat, fiind făcut din făină mucegăită sau târâte sau, știu eu, alte impurități. Felul întâi era o apă colorată, nu puteai determina ce anume e, cu câteva boabe de arpacaș. Și felul doi era un arpacaș, pe care nu-l puteai determina exact de câtă vreme este, pentru că viermii, după fierbere, erau așezați pe marginea farfuriei și, practic, nu puteai să-l mănânci... Am făcut, după numărarea zilelor petrecute acolo, 540 de zile de restrictivă” (**Iulius Filip**);

”... am mai stat [la Rahova] cam patru luni. În patru luni de zile chiar am văzut moartea cu ochii mei. Tot ceea ce este mai macabru. Nu existau WC-uri unde ne-au băgat pe noi, era tineț. Tineț îi spuneau la un hârdău în care îți făceai necesitățile. Te lăsa până se umplea, să

facă viermi, și pe urmă, când îți venea rândul să-l duci, să-l ții lângă nas, lângă burta ta, ca să-ți miroși propriile fecale, ca să fie teroarea până-n sânge, din plin. Și, tremurând, te duceai cu el să-l golești în WC-ul acela” (Gheorghe Gherghina).

Mărturia lui **Iancu Marin** ilustrează refuzul **aparaturii represiv de acordare a ajutorului medical** la timp și adecvat, celor căzuți sub puterea sa, descriind **moartea în detenție** a lui Ilie Baicu:

*”... Ilie Baicu, un om credincios [...] a făcut o congestie cerebrală... am bătut în ușă. A venit un locotenent, a țipat la mine: « Ce bați, domnule?! ». « Domnule », zic, « uite omul ăsta, îl doare! ». Nu, nu a vrut sub nicio formă să ajute. Abia a doua zi noi l-am coborât din patul de sus în patul meu. Se tot întorcea cu fața la perete și nu mai vorbea. Începuse să horcăie. Am chemat dimineață din nou locotenentul, nu a vrut să-i acorde niciun fel de ajutor... când am revenit l-am găsit într-o stare jalnică. În sfârșit, cu chiu, cu vai, am reușit să obținem să-l transporte la o cameră unde era un doctor, care nu-ți făcea, bineînțeles, nimic și nici nu-ți dădea medicamentele necesare pentru a-ți stăvili durerile. Mai ales că ăsta era un caz deosebit, el trebuia dus la spital pentru intervenție calificată, ceea ce nu s-a întâmplat. L-au ținut acolo, l-au adus înapoi în cameră și a mai rezistat o noapte, după care dimineața, când noi am plecat iarăși la muncă, deja îi dăduse sângele pe gură, pe urechi, pe nas și după ce am plecat noi din cameră, ne-a și parvenit informația acolo, la birou, că Baicu a murit. De fapt, era una dintre metodele prin care se proceda pentru lichidarea noastră. Fiecare dintre noi avea niște suferințe, niște dureri, niște nenorociri, fiecare cu construcția lui biologică. Ei apăsau pe această pedală în așa fel încât **să-ți grăbească cât mai repede lichidarea, să te termine**” (Iancu Marin).*

Din aceeași mărturie rezultă atât regimul atroce de la “izolare” cât și faptul că afecțiunea și moartea lui Ilie Baicu au fost legate de acest regim:

”Baicu] a fost băgat pe izolare, unde a rămas zece zile. Acolo ți se dădea, așa cum știm, o zi mâncare, o zi numai o cană de apă și atât. Plus că n-aveai pat, n-aveai nimic acolo. Te ținea pe ciment, mai băga și apă, mai dădeau și bătaie la unii, așa cum a fost cazul bietului Iulius Filip, care a avut suferințe înzecite” (Iancu Marin).

Alte victime care au decedat ca urmare a regimului inuman de la Aiud au fost **Dragos Oloieru**, “care era bolnav de ficat, dar el n-a mai apucat să moară în Aiud. L-au luat, l-au pus pe cursă și a murit undeva în Penitenciarul Jilava” (**Iancu Marin**) și **Florea Vlasceanu** (din lotul Victor Totu): “Au venit cu câinele, l-au introdus sub pat, și totuși n-au reușit atunci. Ne-au scos pe noi, ne-au dus într-o altă celulă, crezând că într-adevăr îl vor determina și n-au reușit. Însă l-au luat într-o altă zi și și-au dat seama că au procedat prost, pentru că noi eram acolo și știam de acuma că **vor să-l și bată, vor să-l chinuiască, să-l terorizeze pur și simplu**” (**Iancu Marin**).

Același Iulius Filip descrie ceea ce profesorul de psihiatrie și disidentul **Ion Vianu** a numit “**psihiatria politică**”, într-un episod ce amintește de experimentele naziste:

“...în vara anului 1982, luna iulie, pe neașteptate sunt luat și dus la poartă. La poartă sunt urcat într-o dubă și transportat spre o destinație necunoscută. Această destinație necunoscută,

aveam s-o aflăm mai târziu, era spitalul Închisorii Jilava. Aici am fost internat forțat la secția Cronici, de care răspundeau doi colonei, unul Sârbu și unul Șerbănescu. Am fost introdus într-o cameră în pavilionul central, camera 105, dacă nu mă înșel. În această cameră era ceva îngrozitor, ceva ce o minte omenească nu poate să descrie sau să accepte. Oameni, doi într-un pat, oameni care cântau, oameni care urlau, oameni care făceau pe ei, oameni care se dezbrăcau la pielea goală... Era o scenă de coșmar. Dar, mai mult, și peste toate acestea, toți acești oameni aveau tratament obligatoriu. Deci ori erai bolnav, ori nu, toți cei introduși în acea încăpere erau tratați. Firește că eu am refuzat să fac tratament, considerând că e o eroare introducerea mea acolo. Dar refuzul meu a fost repede anihilat, pentru că au venit la mine mai mulți oameni, îmbrăcați, m-au răstignit pe un pat de fier fără saltea, mi-au legat picioarele cu lanțuri de marginile patului și mâinile de capătul patului. Mi-au făcut o injecție prin haine. Această injecție prin haine a dus la o paralizie a legăturilor dintre sistemul nervos central și sistemul nervos periferic. A urmat un coșmar lung de paralizie a tuturor organelor. Am descris și în volumul doi³ mai în amănunt aceste experiențe, care se făceau direct pe oameni cu noile produse medicamentoase” (Iulius Filip).

Dumitru Iuga organizase împreună cu alți șase tineri o ”Mișcare pentru libertate și dreptate socială”. A fost condamnat pentru ”complot împotriva orânduirii sociale”, deși inițial Securitatea a încercat să-i însceneze și lui o **acuzăție fictivă de drept comun**:

“există o plângere că eu aș fi furat niște casete video din fața Institutului de Cercetări Chimice, unde era mare șef Elena Ceaușescu, că aș mai fi furat din Televiziune lămpi electronice, benzi audio și foarte multe alte lucruri de natura asta. Nu mi-am făcut niciun fel de iluzii că aș putea să-i împiedic să-și pună în aplicare ce aveau planificat. I-am invitat să urce alături de mine scările blocului și am intrat în casă. Acolo oamenii și-au început meseria. Apoi s-a terminat toată povestea cu percheziția. A durat vreo trei ceasuri. Au luat ce-i interesa și am plecat împreună, însoțiți de alte două mașini care așteptau în stradă. Am plecat la arestul Securității din Calea Rahovei. Țsta este momentul de început al, să spunem, calvarului meu: 1983, 10 septembrie, când am fost arestat de Securitate sub acuzația unor fapte de drept comun, furt din mașini, furt din unitatea în care lucram... au fost ridicate niște monede. Făcusem o minicolecție de monede străine, de un cent, de o liră italiană, erau câteva acolo... Sigur că, în fond, îi interesa vraful de hârtii găsit la mine în casă” (Dumitru Iuga).

Dumitru Iuga descrie teroarea psihologică generată prin secretizarea selectivă a proceselor, condamnărilor și consecințelor suferite de ceilalți deținuți: ”Supravegherea era foarte atentă, astfel încât să nu se afle ce a pățit deținutul respectiv”, confirmând ceea ce a declarat și Radu Filipescu.

Dupa detenția la Aiud, **Dumitru Iuga** a fost arestat din nou și ”bătut ca la carte”:

“Îmi lăsasem barbă. Îmi smulgea câte un smoc de barbă, îl arunca jos. Îmi dădea câte o scatoalcă, mă arunca de pe scaun vreo doi metri, că eram firav în comparație cu lopețile de mâini pe care le avea el. N-a reușit să scoată nicio semnătură de la mine, niciun cuvânt scris în două-trei zile cât a durat ancheta [...] Mă ducea jos, mă aducea a doua zi, o luam de la capăt. Și asta s-a întâmplat zi de zi până în 17 decembrie... A mai fost adus cineva și, după

3 Iulius Filip, *op.cit.*

pregătiri conspirative foarte serioase, a reușit să-mi șoptească că Timișoara este în sânge, că se întâmplaseră evenimentele de la Timișoara. Asta explica de ce fusesem lăsat în pace [...]”.

Suspiciunea lui **Radu Filipescu** (audiat în prezenta cauză) legată de moartea lui *Visky Árpád* la scurt timp după eliberarea de la Aiud este confirmată de Barabás János:

“...mereu îl căutam pe Visky Árpád, mereu ne-am întâlnit. Îmi spunea cât de sever este urmărit. Sincer să fiu, nu l-am crezut. Odată, stăteam în parc și îmi spune: « Uite-l, iar e aici! ». S-a așezat un bărbat bine îmbrăcat pe banca vecină. Altă dată, stăteam în grădina de vară, când zice: « Iar e aici! ». Nici n-a terminat bine propoziția, cineva mi-a pus mâna pe umăr, l-a salutat pe Árpi și l-a întrebat de sănătate, s-a uitat la mine, apoi a plecat... Știu că îi schimbau locul de muncă foarte des [...]. Ultima dată lucra la confecționarea jucăriilor, într-un atelier, într-o casă particulară. Am fost și eu acolo. La o săptămână după ce ne-am întâlnit ultima dată, vine un văr de-al meu care locuiește la Sfântu Gheorghe și spune că un fost deținut politic a fost spânzurat, l-au găsit mort. Nu m-am gândit la Visky Árpád, de-abia ce ne întâlniserăm și mi-a spus că pleacă în Ungaria, are toate actele în regulă.... De asta nu m-am gândit că despre el e vorba... Seara am auzit la Europa Liberă că Visky Árpád a fost găsit spânzurat în pădure lângă Sfântu Gheorghe. Nu cred să fi fost autostrangulare, se pregătea să plece în Ungaria. Am fost și în casa lui în vizită, avea două fete frumoase, era iubit și de nevastă. Nu cred că s-a spânzurat...”⁴.

Conform declarațiilor foștilor deținuți, **regimul neomenos de la Aiud a dus la spitalizarea următorilor opozanți politic**: Ion Drăghici, Pál Ádálbert, Dumitru Stanciu, Gheorghe Măgureanu, Niculae Ion, Dragoș Oloieru, Dan Tucă, Florentin Scaletchi, Ion Munteanu, Petre Mihai Băcanu, Lucian Iancu, Dumitru Iuga, Carol Olteanu, Gheorghe Pavel, Landry Piroška, Carmen Popescu, Otto Kügler, Borbély Ernő.

2. Cartea “Lupta mea pentru sindicate libere în România”, îngrij., studiu, note și selecția documentelor de Oana Ionel și Dragoș Marcu; cu un studiu de Marius Oprea, Polirom, 2005

Această carte conține mărturia lui Vasile Paraschiv, a cărui opoziție și suferință cauzate de Securitatea regimului Ceaușescu sunt de notorietate. Ele au fost recunoscute de Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului în România (ICCMER) care a depus la Parchetul General o plângere penală împotriva mai multor ofițeri ai fostei Securități, ai Miliției, precum și pe numele unor procurori și psihiatri, implicați în acțiunile represive împotriva sa. A mai fost recunoscut de Președintele Traian Băsescu, care i-a conferit o distincție a statului român.

În mărturia sa, Vasile Paraschiv descrie **torturi bestiale fizice până își pierde cunoștința, torturi psihice, inclusiv amenințări că va fi ucis** ”ca Gheorghe Ursu din București”, că va fi ”omorât cu întreaga familie”; **internare abuzivă** la Spitalul de nebuni Săpoca (jud. Buzău) unde a fost supus unui tratament medical obligatoriu etc.

3. Raportul Amnesty International pentru România, 1980⁵

Din raport rezultă represiunea la care erau supusi opozații regimului comunist din România în acei ani, inclusiv exemple de psihiatrie politică și sub alte forme.

Sumarul raportului:

În ciuda criticilor oficiale a unor "erori" comise sub Gheorghe Gheorghiu-Dej și amnistii în 1976 și 1977 care au afectat 28.000 de persoane (în principal delicvenți minori și oameni arestați și condamnați pentru părăsirea sau încercarea de părăsire ilegală a țării), **încălcări grave ale drepturilor omului au continuat în România**. În timp ce numărul celor condamnați la pedepse lungi cu închisoarea pentru acuzații politice pe față, cum ar fi "propaganda împotriva statului" pare că a scăzut în ultimii ani, **disidenții sunt totuși penalizați în multe alte moduri, atât folosind justiția și în afara justiției. Acestea includ nu numai supravegherea de lungă durată, hărțuirea, intimidarea, defăimarea, pierderea serviciului său degradarea, dar și izolarea în instituții psihiatrice, muncă forțată, deportarea și arestarea / încarcerarea, deseori sub pretexte pe care Amnesty Internațional le considera acuzații false cum ar fi "parazitism", "tulburarea ordinii publice", "relații homosexuale", "delapidare" etc.**⁶

4. Raportul Amnesty International pentru Romania, 1987⁷

Raportul este subintitulat: *Romania: Human rights violations in the eighties*

Sumarul raportului (în traducere):

Acest raport documentează tiparul persistent de încălcare a drepturilor omului în România **în anii 1980**, perioadă în care **autoritățile și-au închis criticii și au închis sute de alți bărbați și femei pentru că doreau să-și exercite drepturile de a părăsi țara. Unii prizonieri de conștiință au fost torturați sau bătuți și închiși ani de zile după procese trucate**, în timp ce alți critici ai guvernului au fost puși în arest la domiciliu, **și-au pierdut locul de muncă și apoi au fost acuzați de "parazitism" sau atacați în stradă de către bandiți despre care se crede că acționează pentru autorități**.⁸

În acest raport sunt documentate și două cazuri de moarte în detenție ca urmare a tratamentului la care opozații au fost supuși:

Geza Palfi:

În traducere:

"În mai 1984, organizația a primit rapoarte că Geza Palfi, un Preot romano catolic din Odorheiu Secuiesc și membru al etniei maghiare minoritare din Transilvania, fusese arestat. după ce a rostit o predică despre Ziua de Crăciun 1983 protestând împotriva desemnării acelei zile ca o zi de lucru obișnuită. Se pare că a fost bătut atât de rău de poliție în timp ce era în arest, încât el a fost dus la spitalul din Târgu Mures în stare critică și ulterior a murit

5 Raportul este disponibil și aici: <https://www.amnesty.org/en/documents/eur39/005/1980/en/>.

6 În textul cererii apare și varianta originală în engleză.

7 Raportul este disponibil și aici: <https://www.amnesty.org/en/documents/eur39/002/1987/en/>.

8 În textul cererii apare și varianta originală în engleză.

de insuficiență hepatică, diagnosticată oficial ca și cancer la ficat”⁹.

Celălalt caz este al lui **Gheorghe Ursu**:

”Celălalt caz a fost cel al lui Gheorghe-Emil Ursu, un inginer civil în vârstă de 60 de ani din București, care a fost arestat la 21 septembrie 1985. Se pare că s-ar fi aflat în continuă anchetă din 3 ianuarie după ce a făcut observații critice despre politica guvernamentală și despre președintele Ceaușescu personal. În urma unei căutări din biroul său un număr mare de agende personale care acoperă o perioadă de 40 de ani au fost luate de autorități, care ar fi încercat să-l determine să implice persoanele menționate în aceste jurnale într-o conspirație antiguvernamentală. Pe 26 octombrie, soția sa a fost informată de autorități că era bolnav în arest iar pe 19 noiembrie i s-a spus că el a murit de insuficiență cardiacă. Gheorghe-Emil Ursu a fost incinerat pe 23 noiembrie. Rudelor li s-a permis doar o privire foarte scurtă a corpului la 22 noiembrie și ar fi observat pete de sânge pe cămașă și leziuni la tâmpla stângă. Amnesty International a primit acuzații că el fusese grav maltratată în arest și că acest lucru i-a cauzat moartea. Pe 5 decembrie Amnesty International a scris autorităților exprimându-și îngrijorarea privind moartea și solicitând o anchetă completă și imparțială asupra împrejurărilor care o înconjoară. Organizația nu a primit răspuns și din ceea ce cunoaște nu a fost efectuată o astfel de investigație”¹⁰.

5. Documentul „Congressional record - US Senate” din 26 iunie 1987¹¹

Documentul atestă că din cauza mai multor cazuri de încălcări ale drepturilor omului (printre care cazul Ursu), senatorul Armstrong a propus un amendament de retragere a Clauzei Națiunii celei mai Favorizate ce era acordată României. Amendamentul numit Armstrong-Dodd a fost aprobat.

Deci acest caz nu a fost lipsit de importanță pentru Securitate și regim, adică al unei persoane care nici nu ar fi fost disident, așa cum a s-a motivat în deciziile în cauză. Interesul evident al conducătorului comunist Nicolae Ceaușescu pentru clauza națiunii celei mai favorizate și deci pentru imaginea României în Statele Unite ale Americii conduce la concluzia că ”intrumentarea” cazului lui Ursu Gheorghe a avut o anumită importanță pentru regim.

Coresponența dintre partea americană și ministerul de externe român, care a început la scurt timp după arestarea lui Gheorghe Ursu (mai exact, pe 9 octombrie 1986), ca și corespondența între ministerele de interne și externe (a se vedea Dosarul UP al cauzei, Vol 12, filele 68-97), dovedesc același lucru și arată că torturarea și uciderea lui Ursu Gheorghe a fost urmarea unei decizii luate la nivelul conducerii regimului comunist, care a considerat că este necesară și preferabilă o dublă deghizare: pe de o parte, a cazului politic într-unul de drept comun, iar, pe de alta, a morții disidentului ca fiind urmarea unei ”afecțiuni cardiace preexistente” (evident, inexistente în realitate).

9 În textul cererii apare și varianta originală în engleză.

10 În textul cererii apare și varianta originală în engleză.

11 <https://www.gpo.gov/fdsys/pkg/GPO-CRECB-1987-pt13/pdf/GPO-CRECB-1987-pt13-4-2.pdf>.

6. Articolul psihiatrului și disidentului Ion Vianu, “Persecuția psihiatrică a opozanților și disidenților”¹²

În acest studiu sunt descrise cazuri de persecuție politică în perioada dictaturii Ceaușescu.

7. Cartea “Căderea unui dictator”, care include articolul cercetătorului Dumitru Lăcătușu “Opozanții și Securitatea în 1989”

Acest studiu este bazat pe documente ale Securității de la CNSAS și din arhiva CC al PCR, Ceaușescu. Din documentele citate rezultă Nicolae Ceaușescu a declarat într-un discurs din 1968 că ”numai un nebun se putea împotrivi socialismului”¹³.

Mai rezultă că în perioada Ceaușescu a comunismului românesc, ”psihiatria a fost una dintre practicile represive utilizate pe scară largă împotriva oponenților politici ai regimului”. Dosarele Securității conțin numeroase cazuri ale unor persoane reținute pentru răspândirea de manifeste și a căror anchetă s-a încheiat cu propunerea supunerii lor unor examene psihiatrice pentru a se constata starea lor mentală, pornind de la ”bănuiala” ofițerilor cu privire la aceștia.

Sunt prezentate numeroase cazuri de opozanți anchetați de Securitate în care procurorul de caz și apărătorul din oficiu au susținut măsura internării într-un spital până la însănătoșire. Sunt tratate și cazuri bine documentate de represiuni violente și morți suspecte ale disidenților: Mugur Călinescu¹⁴, Ferencz Balint, Ilarie Munteanu, Maria Mircescu (soția disidentului Dumitru Mircescu)¹⁵, Anna Cihorean¹⁶, Ferenc Csaki (omorât în bătaie de comandantul Securității Târgu Secuiesc, în 1987)¹⁷, Erno Ujvarossy¹⁸, Emilia Kimeri (al carei caz este cercetat de Secția Parchetelor Militare, pe baza sesizării CNSAS)¹⁹.

8. Declarațiile olografe a 13 dintre muncitorii care s-au opus regimului Ceaușescu la Brașov, în noiembrie 1987, mărturii date la începutul anilor '90 în cadrul organizației „15 noiembrie”.

Opozanții au relatat represiunea violentă, fizică și psihică, de tip ”stalinist” la care

12 Acest articol este accesibil și la adresa <https://revista22.ro/istorie/persecutia-psihiatrica-a-opozantilor-si-disidentilor> (25 aprilie 2022).

13 Nicolae Ceaușescu, *Cuvântare la mitingul din Piața Universității din București, cu prilejul inaugurării noului an universitar, 1 octombrie 1968*, în Nicolae Ceaușescu, *România pe drumul desăvârșirii construcției socialiste*, București, Editura Politică, 1969, p. 542.

14 <https://adevarul.ro/stiri-locale/botosani/povestea-lui-mugur-elevul-torturat-de-securitate-1672211.html>, accesat la 31.5.2023. Datele se coroborează cu cele din dosarul ACNSAS I4172.

15 Raportul Voyame, deus ca înscris în dosarul acestei cauze, documentează un numar semnificativ de alte cazuri de represiune violentă a regimului Ceaușescu împotriva opozanților săi, inclusiv cazul Gheorghe Ursu (p. 74). Raportul poate fi examinat online în *Noua Revista de Drepturile Omului*, nr. 4, 2019: http://www.revistadrepturileomului.ro/assets/docs/2019_4/NRDO%202019_4_raport.pdf (accesat la 31.05.2023).

16 Liviu Tofan (editor), *op. cit.*, p. 64.

17 *Ibidem*.

18 *Idem*, p. 75.

19 Dosar ACNSAS fond informativ I 42537, 2 vol.

au fost supuși pentru că au strigat ”Jos Ceaușescu, jos dictatura!” și au dat jos tabloul uriaș cu Ceaușescu de la Consiliul Județean Brașov pe 15 noiembrie 1987. Ei relatează condițiile inumane de anchetă (inclusiv în timpul nopții), aservirea sistemului judiciar față de Securitate, și deghizarea acuzațiilor de opoziție politică sub pretexte de drept comun.

Se adaugă o fișă cu documente privindu-l pe Vasile Vieru, care a decedat la scurt timp după anchetarea sa de către Securitate, din cauza unor afecțiuni medicale aparent strâns legate de regimul de tortură la care a fost supus în timpul anchetei din noiembrie 1987.

Aceste documente demonstrează netemeinicia tezei din decizia ICCJ și din sentința de fond din această cauză, conform cărora Securitatea nu ar mai fi folosit metode violente după 1965. Prezentăm câteva fragmente semnificative:

”Am fost anchetat de căpitanul Neagu și locotenent Ioan. Zi de zi și noapte de noapte aceleași neterminabile declarații, zeci și zeci de pumni în cap și în stomac. Mai ales locotenentul Ioan avea ... o deosebită plăcere să-mi facă capul tobă. Tortura psihică pentru mine a fost îngrozitoare, pe lângă înjurături și expresii care nu-și au locul, a fost o tortură psihică pe care cred că nu am să uit nici în mormânt” (Broască Dumitru);

”La miliția București ... ancheta decurgea în felul următor: așezat în genunchi pe scaun cu spătar, eram bătut la palme și la tălpi cu bastonul de cauciuc. După care eram pus să dau declarație. Palmele nu le mai simțeam de durere și n-am mai putut să scriu nimic. Scria anchetatorul declarația și eu doar reușeam să semnez. Această anchetă se desfășura de două trei ori pe zi sau două trei ori pe noapte. După aproximativ 30 de declarații date în fața anchetatorilor am fost trimiși din nou la Brașov” (Buceanu Aurel);

”M-a anchetat fostul șef al serviciului « Anchete Penale » care îmi spunea că nu mai văd soarele și luna iar dacă mă găsește și pe materialul filmat va fi și mai rău. Am fost anchetat de doi milițieni probabil din jud. Prahova care m-au bătut încontinuu și găsindu-mi o iconiță, au vrut să mă răstignească ca Isus Cristos” (Cartaș Vasile).

”Acești doi milițieni m-au așezat în genunchi pe un scaun cu spătar după care m-au bătut peste tălpi cu bastonul de cauciuc și cu un picior de scaun. Înainte de aceasta m-au întrebat dacă am suferit de vătămături.... La București pe tot parcursul anchetei am fost anchetat de patru anchetatori. Prima noapte de chin pentru mine a fost chiar în prima seară când am fost trezit la 1:00 noaptea și scos la anchetă. Ancheta a durat cam trei ore jumătate poate patru. La această anchetă am fost torturat psihic.

Declarăm verbal ce am făcut după care eram lăsat să adorm (moțâi) pe scaun. După ce scăpam ochii anchetatorul răcnea la mine să mai declar odată sub pretextul că dânsul nu a auzit ce am declarat sau nu a înțeles.

Am mai fost anchetat de încă 5-6 ori la care am fost torturat fizic în sensul că m-au bătut la tălpi, la mâini și peste față cerându-mi să declar ce spun ei Unul dintre ei chiar mi-a spus să declar cum îmi spun ei dacă nu acolo îmi vor putrezi oasele. Ori că voi fi închis toată viața, ori că mă vor omorî” (Cojocca Nicușor);

“Am ajuns la poliție unde un grup de civili ne-au înconjurat și ne-au dus în clădirea poliției. Un locotenent major a început să ne înjure după care a început să mă lovească până am căzut apoi a început să dea cu picioarele până când nu mai mai știut de mine. Un soldat m-a udat cu apă, mi-am revenit și am început să dau declarații de la 15:00 până în jurul orei 20:00-21:00.

Am scris tot ce dicta.

.... Când am ajuns la plutonierul Moldovan, acesta a început să mă bată și apoi mi-a spus să revin vineri 20.1.1987. Am revenit tot la el. Acest lucru a durat câteva săptămâni. În tot acest timp am simțit durere de plămâni ... După externare [din spital] eram mult mai rău decât înainte. ... După câteva săptămâni în care am reluat lucrul, mă simțeam din ce în ce mai rău“
(Enache Petru);

”... Au intrat niște indivizi și unul dintre ei m-a lovit la cap cu ceva dur ... sunt dus la poliția din Brașov pentru a fi anchetat. Sunt luat la bătaie și după care mi se ordonă să scriu tot ce știu... Bineînțeles că refuz ... și sunt bătut de o persoană care răspunde la numele și gradul de căpitan Rădoi. La Brașov am mai fost bătut și de maiorul Florea. În acest timp cât am fost la arestul Poliției mereu am fost supus unor bătăi și stresului...”

Ajuns în București în niște condiții neomenești am fost preluat de colonelul Lupu care de la bun început s-a dovedit a fi un om fioros care ne bătea și vorbea foarte urat“ **(Gyercó Gheorghe);**
“Am fost arestat în 16.11.1987 până la 30.11.1987 în Brașov. Apoi dus la București. În tot acest timp am fost bătut, torturat, lovit în ficat, plămâni, coloană vertebrală, tălpi, picioare”
(Ifrim Ioan);

”Mi-au dat foarte multe perechi de palme, lovituri la coaste și la fluierile picioarelor, răsucire de brațe, pumni în cap.... Acesta s-a năpustit asupra mea cu o furie năprasnică spunând că eu sunt persoana care l-a lovit, dându-mi câteva lovituri de am văzut stele verzi. Toți acești ofițeri m-au înjurat de Dumnezeu, de părinți și tot cele venea la gură. La un moment dat unul dintre ei i-a spus celuilalt « mai lovește tu că eu am obosit ». Această tortură a durat aproximativ patru ore” **(Haldan Gheorghe);**

~Prima mea declarație a fost foarte simplificată, fără nume, fără să scriu ce am strigat pe stradă, o declarație care nu le-a căzut la inimă și pentru care am primit o bătaie timp de o oră [de la ofițerii Miliției]. Nu pot spune în cuvinte ce am simțit sau ce era în capul meu, dar, pot spune că ce a urmat a fost mult mai îngrozitor. Ancheta a durat până la ora două noaptea și în acest timp am fost obligat să execut tot felul de munci, dacă le pot numi așa. Să stau într-un picior fără să mă mișc, să stau pe vine sau stând pe vine să țin la verticală un creion pe masă cu barba. Ore înșir cu asemenea torturi **(Marius Boeriu);**

”După șapte zile cât am stat la Miliția Brașov m-au dus la București și din nou declarații peste declarații. Am luat și bătaie la palme și la tălpi cu bastonul de cauciuc în câteva rânduri”
(Nicutari Pavel);

”Seara m-au băgat în beciul miliției în camera 10 împreună cu un domn care a fost cel mai tare bătut din câte am văzut atunci la miliție și se numește Gherko Gheorghe. În acest beci am fost bătut și maltratat iar seara mă trezeau de trei ori și mă băteau. La Inspectoratul General al miliției din București am stat aproape trei zile ... și aici s-a întâmplat același lucru ca la miliția din Brașov unde am fost bătut și maltratat dar aici se tortura psihic prin oboseală și aceleași întrebări, aceleași declarații” **(Ordace Dan);**

”... Un milițian [...] și m-a pus iarăși să povestesc cum am fost după aceea au început să mă bată și să mă îmbrâncească, să mă tragă de păr. A zis că sa le spun ce ce mai știu. M-au ținut până dimineață, în fiecare zi se întâmpla același lucru mă bătea, mă chinuia, îmi dădea câte două linguri de arpacaș să mănânc și o cană de ceai dimineața și o feliuță de pâine”

(Tudoran Stana).

9. O selecție de mărturii ale muncitorilor de la Brașov din volumul *Ziua care nu se uită* editat de istoricii Marius Oprea și Stajerel Olaru²⁰

Și aceste mărturii, transcrise de pe înregistrările audio cu victimele ale cercetătorilor mai sus menționați, se coroborează cu cele de mai sus, relevând faptul că nu numai cei doi martori audiați în cauză au fost torturați în aresturile Miliției și Securității în 1987, dar și zeci de alți colegi ai lor. Iată câteva exemple:

Aurel Hoszu: *”În momentul în care am intrat în sediu, pe casa scărilor, m-au luat și m-au izbit de zid... Din momentul acela au început bătăile. Mi-au spart și arcada... Am fost legat cu lanțuri de mâini și cu bile la picioare”. ... nu mai știai când era zi și când era noapte. Bastoanele de cauciuc la talpă și pe urmă eram pus să scriu declarațiile. Și eu scriam în declarație ce făcusem, mai bine zis că văzusem. « Nu-i bine, alta ». Mă loveau peste palme până nu mai puteam să țin pixul. Îi interesa cine a condus revolta, cine era oranzatorul. « Ai spart candelabrul! Trebuie să spui că ai spart candelabrul de la județeană »!”*

Gheorghe Banciu: *”Unul dintre ei a dat ordin să se aducă niște cătușe pentru a fi cât mai bine imobilizat și bătut pentru că sunt « rău »... După ce am fost prins cu mâna în perete... am fost bătut și la tălpi, încât nu mai puteam de durere”;*

Ioan Dan: *”Aproximativ 10 minute mă băteau la tălpi așezat în genunchi pe un scaun, după care mă băteau la palme. Primele 30 de lovituri le-am simțit, după care nu mai eram în stare să simt nimic... Aveau un stil aparte de a mă lovi. Îmi luau declarații și mi-o citeau stând în capătul celălalt de masă. În felul acesta eram nevoit să mă întind pentru a semna hirtia. Celălalt anchetator, aflat în partea cealaltă a mesei, în momentul când vroiam să semnez, mă lovea în rinichi cu bastonul, atât de tare încât am căzut și în acel moment, cred că era vreo 4 dimineața, le-am spus că nu mai vorbesc cu nimeni până nu vine cineva de la procuratură... Anchetatorul meu... mă bătușe atât de rău la picioare, încât după o noapte și o zi de anchetă n-am mai putut să merg pe jos timp de două săptămâni”;*

Mihai Macovei: *”La uzină eram sub presiune psihică, mai ales pentru că veneau de la Partid sau șefii de secție și ne amenințau că vom fi împușcați. Personal activistul de pe secție... : « mă criminalule, tu meriți să te-mpuște! Lasă, o să vedeți voi! »... M-au ridicat pe 18 dimineața și am fost bătut o noapte întreagă, până pe 19. În pauza de bătaie trebuia să scriu declarațiile... Am trecut prin mâinile a numeroși anchetatori, veneau cam cinci în fiecare zi. Problema lor era că nu vroiam să recunosc”;*

Iosif Farkaș: *”...când am fost scos din celulă, era în jurul orei 11 noaptea și dus cu cătușele la mâini... pe scări. Acolo am fost dat în primire unui capian Rădoi... Acesta m-a bătut o noapte întreagă fără să mă pună să declar nimic în scris... O noapte întreagă am fost bătut și nu am putut să recunosc nimic, pentru că pur și simplu nu era adevărat ceea ce îmi cerea să recunosc. M-a bătut cu bastonul a mâini, la palme, pină dimineață, cred că în jur de ora 5... La București ... chiar din prima seară am fost dus la anchetă care a durat toată noaptea și unde am fost din nou bătut cu bastonul de lt. maj. Iordache, care vroia același lucru: să declar*

20 Nume fișier: Înscrișul.4.Marturii.Brasov. 15.noiembrie. Ziua.care.nu.se.uita.pdf.

că am spart ușa Consiliului Județean și că l-am lovit pe primarul Calancea. După câteva zile am început să fiu scos la ancheta numai noaptea... Vroiau să schimb din nou sintagma, dar de această dată cu « elemente huliganice ». Aici vroiau să ajungă. Să declarăm în scris că suntem huligani... Nu, ei simplificau totul pentru a ne judeca exact pentru asta, pentru huliganism, nu pentru protest politic și social”;

Marius Nicolaescu: ”Eram într-o colivie - nu aveam unde să fug de sistem și de Securitate. Colivia asta se numea România. Oriunde aș fi fugit în țara asta, puteam fi arestat și dus într-o celulă la Miliție... Bătaia a început imediat. N-au stat mult la discuție. Am fost dus într-o celulă cu încă patru muncitori și un tip arestat pentru trafic cu aur, dar care era acolo pentru a obține informații despre noi... În prima fază am fost anchetat de un ofițer din Brașov, după aceea au adus ofițeri de securitate în alte județe. După trei zile de anchetă, timp în care am fost bătut așa cum nu m-a bătut nimeni vreodată, n-am reușit să mai ascund nimic... Noi o numim anchetă acum, dar n-a fost anchetă. A fost un fel de răzbunare a sistemului împotriva noastră. Pe vremea aceea, la Miliție, în orice birou... la înălțimea de un metru, se afla în zid un piron prins în beton, cu un belciug la capăt, de care erau legați infractorii cu ajutorul cătușelor. Ca în evul mediu... Ofițerul a luat un scaun, l-a pus cu spătarul la perete, și mi-a zis « Ia urcă-te tu în genunchi pe scaun și stai cu fața la perete! ». M-am urcat și nu i-a convenit. A mai pus două tomuri din cuvântările lui Ceaușescu pe scaun și m-a pus să mă urc din nou. De ce? La înălțimea la care eram nu-i convenea pentru că nu avea acces liber la rinichiul meu. Și în felul acesta putea să mă lovească cum trebuie. Apoi mă puneau să stau cu câte o carte de un kilogram în fiecare mână, cu brațele întinse și după un sfert de oră nu mai știam ce se întâmplă cu mine. Dacă îmi coboram mâinile sub nivelul liniei de pe perete, începeau să mă lovească cu bastoul tot în rinichi, locul cel mai sensibil, și fără să lase urme. Nu-mi rupeau mâinile, nu mă învinețeau, pentru că trebuia să arăt bine în poză... [La București] ne-au transportat cu o dubă închisă plină de arestați cu cătușe la mâini și la picioare. Aici se simțea că e cu totul altă Miliție, mult mai dură, mult mai milităroasă... În celule stăteam cu deținuți de drept comun... Am fost anchetat de un singur maior, și primele trei zile nu ne lăsau să dormim. Eram anchetat numai noaptea. Lipsa somnului a fost singurul element de tortură... Au început să fie redirecționate toate declarațiile. Trebuia să fim legați de Codul Penal, la distrugerea de bunuri, vandalism și huliganism. Brusc nu ne-a mai întrebat nimeni de Ceaușescu, de comunism, de nimic... ”. ”Am fost anchetat și declarațiile mi-au fost smulse prin tortură, bătăi, anchetă prelungită până la 20 de ore pe zi”;

Dumitru Broască: ”De cum am coborât din dubă am fost cazat ... într-un WC. Au intrat doi subofițeri și ne-au umplut capetele de pumni... A fost adus și un minor... Numele minorului era Dan Ordace. Acesta a fost într-adevăr eliberat... dar mărturiile sale, cum îmi declară în 1990, au fost obținute sub tortură - au fost (ca și în cazul altor reținuți, asupra cărora nu se putuse proba participarea la distrugere) folosite la întocmirea actului ... de altfel cu totul în afara legii”;

Vasile Anghel: ”Pe data de 16 noiembrie a venit în uzină un colonel de Securitate care mi-a ținut un discurs în care îmi explică cum niște huligani au devastat Primăria și Consiliul județean de partid și mă întrebă dacă nu știu pe cineva dintre muncitorii care au fost acolo... Am observat 4 persoane necunoscute care așteptau pe cineva, probabil pe mine... M-au identificat și mi-au spus că nu-mi voi mai vedea copilul, care avea 4 săptămâni, niciodată. M-au introdus într-o

mașină și continuau să mă întrebe dacă am fost la demonstrație... Stăteam înghesuiți ca niște animalele și legați câte doi cu cătușele. La urcarea în mașina ni s-a spus clar: ori mergem în pădure la Sinaia, ori la Balta Albă să ne execute... Pe mine m-a anchetat cpt. Erhan, cel puțin așa a declarat că-l cheamă. A fost foarte dur cu mine. « Aici o să povestești și despre tata pe care ai supt-o la mă-ta! » și mi-a aplicat o lovitură peste urechea dreaptă și un pumn în stomac rapid, fără să-mi dau seama, încât atunci am leșinat pentru prima dată în viața mea... Am început să scriu declarații până la 5 dimineața... Am intrat pe mâinile unui colonel de securitate din Botoșani, pe nume Frâncu... Am primit un alt anchetator, un lt. maj. care s-a recomandat cu numele de Roșu. Avea un altfel de baston în mână, și se arăta nemulțumit de faptul că nu declarasem ce trebuia să declar... M-a lovit cu podul palmei. Ne prezentăm la șeful securității, la generalul Postelnicu [de fapt, din 3 oct. 1987, acesta era ministru de Interne, n.n.]... a fost o revoltă, o revoltă a nemulțumirilor, împotriva a ceea ce a însemnat șurubul strâns până la maxim, o revoltă împotriva lui Ceaușescu și bineînțeles a sistemului comunist. Nu înțeleg nici acum de ce unii oameni care actualmente sunt cu funcții destul de înalte - continuă să fie anchetatori, procurori, generali, deputați, - ne-au putut considera atunci huligani”;

Iuliana Biro: „...mă așteptau acolo organele de miliție și nici nu m-au lăsat să intru în casă pentru a-mi lua rămas bun de la familie. Dimineața m-au dus la miliția din Brașov, m-au bătut, m-au pus să dau tot felul de declarații, iar după-amiază am fost băgată într-o dubă... Zilele de ancheta din București sunt de neiertat și de neuitat. Nu pot să uit toată viața bestialitatea, vorbele... mai ales o anchetatoare care m-a torturat. Mă băteau în talpa și în mijloc. Ce cuvinte jignitoare ne-a adresat, mai ales pentru că sunt maghiară... « curvă ungueroaică »... Au avut un comportament de nedescris oamenii ăștia... și traumă și spaimă și frică... în cele 11 zile petrecute acolo am slăbit 10 kilograme. Când m-am întors acasă, nimeni nu m-a recunoscut, nici familia, nici colegii de la muncă. Și acum simt că sunt distrusă complet: mereu iau medicamente, am dureri, nervii îmi sunt la pământ. Am fost internată vreo trei luni la psihiatrie, și încă sunt distrusă complet...” ”Crunt, ziua și noaptea, cu bastonul de cauciuc, 10 zile de nopți și chin, am fost nemâncați, chinuiți, nedormiți, declarații după declarații... am fost tratată în mod bestial, cu cele mai josnice cuvinte (« afurisită » și « curvă ungueroaică ») ... Pentru mine, faptul că după eliberare, după 1989 n-am putut să-i dăm în judecată pe cei care s-au purtat atât de urât cu noi e o mare durere... Am așteptat cu speranță ziua în care acești oameni vor fi întrebați și puși să răspundă la întrebări. Până atunci, ei trăiesc și merg pe drum cu fruntea sus, cred că au uitat tot ce-au făcut și e păcat, pentru că au suferit niște oameni nevinovați, tineri, oameni în vârstă, femei cu copii, cu familii. Și îmi pare rău din cauza asta”;

Eugen Tudose: „Cineva a lansat zvonul că pe serpentinele de la Predeal – Sinaia ne vor debarca și vom fi executați. Ne era teama. Totul se năștea din teamă. Foloseau tot felul de metode pentru a ne intimida și a ne determina să recunoaștem că nu mai suntem muncitori care revendică o serie întregă de condiții umane, ci niște huligani care distrugem, spargem, dăm foc. Pentru ei eram vandali”;

Cristian Zavelea: “M-au stresat mult anchetele, pe mine m-au terminat psihic. Într-o noapte m-au scos de două ori, imediat după stingere, și după aceea spre dimineață, spunându-mi că dacă nu scriu, nu mai aveam timp să mă culc. ... dacă nu spuneam ce trebuie, mă loveau cu bastonul. Eram lovit la mâini și picioare și vroiam neapărat să scap de dureri. Declaram tot

ce voia. Nu vroiam decât să mă duc la culcare. Lipsa somnului mă făcea să accept orice. Cred că dacă mai dura vreo două zile, nu știu, poate nu mai rezistam. Declarațiile pe care le-am scris în arestul de la București au fost date prin prisma presiunilor psihologice. Acceptam să declar orice. Declaram toate acestea pentru a scăpa de bătaie și pentru a prinde câteva ore de somn”;

Cecilia Jugănar: ”Prima dată când am intrat într-un birou, am văzut că înăuntru se afla un tip de vreo 50 de ani. Eram îmbrăcată în salopetă. Am dat bună ziua, dar domnul m-a primit cu o palmă atât de puternică, încât acum am timpanul spart. Mi-a spus foarte pe scurt ce trebuie să fac: « Noi îți dicităm și tu scrii ». Am încercat să-i explic, să-l fac să înțeleagă faptul că eu scriu ceea ce am făcut, nu ce vor ei. Au început să vorbească urât, să mă injure și am mai primit o palmă... În jurul orei 21, a fost adus în birou un copil. Bătut, cu palmele umflute, de abia mergea. În momentul în care a intrat, mi-au zis să mă întorc cu fața și l-au întrebat pe copil dacă mă recunoaște: « N-am văzut-o pe doamna în viața mea ». Cred că avea vreo 15 ani. Un copil arestat cu geanta de școală pe umăr: « Doamnă, nu v-am văzut, dar am fost pus să declar că da, mi-au spus ce să scriu ». “După patru zile de anchetă în Brașov, am fost ridicată și dusă la Inspectoratul General al Miliției din București. Din acel moment, am rupt orice legătură cu familia. Cred că e prima dată când spun că am fost bătută în București, nu am recunoscut niciodată, nici soțului, nici colegilor nu am spus câte palme am luat și câte bastoane am putut să primesc. Eram și gravidă și le-am spus să nu mă mai bată. Au zis că mint și nu mai conteneau să mă facă « tîrfă »; [...] ofițerul mi-a vorbit foarte vulgar. M-a lovit, m-a tras de păr și mi-a vorbit foarte urât ... am fost dusă la București în condiții neomenești... anchetele durau 23 din 24 de ore. În seara când ne-au eliberat, am fost chemați într-o sală mare... Erau numai persoane importante acolo: « Gata, te duci acasă, dar să fii cuminte. Dacă scoți o vorbă și spui la cineva prin ceea ce ai trecut, iar vei fi arestată și nu mai scapi. Te împușcăm. Ori cu tine, ori fără tine, România merge înainte »”.

Werner Sommerauer: ”[La București], căpitanul care mă ancheta mi-a pus pistolul în gât în fața lui Ristea Priboi. Nici Priboi nu s-a lăsat mai prejos, m-a lovit peste palme, m-a întins pe masă și m-a lovit peste tălpi atât de tare încât îmi crăpaseră tălpile de la pantofi... În momentul când am fost percheziționat, mi-au distrus toată aparatura trântind-o de pământ... Pe Ristea Priboi l-am văzut prima dată în timpul anchetelor din București. A intrat în birou și i-a spus anchetatorului să înceteze ancheta, pentru că « generalul » îi cere raporturile. Îmi spunea: « Fir-ai al dracului, tu vrei statut [de] politic?... ». De fapt, cele mai crunte bătăi le-am îndurat la București, mi se închegase sîngele și îmi era frică să nu urce cheagurile de sînge către inimă. Eram numărul 199, nu-l pot uita nici o clipă și stăteam în camera 22... Le plăcea să te scoată la anchetă nedormit. Te duceau în celulă, credeai că ai în sfîrșit un răgaz de odihnă, dar veneau să te cheme după numai câteva minute. Eram anchetat 24 de ore din 24, iar ei lucrau în trei schimburi... Chiar Vlad Iulian mi-a dat o palmă peste ceafă, mi-a spus că sînt fascist și m-a întrebat « ce cauți aici, de ce nu pleci dracului în Germania? »... „Cred că am dat vreo 60 de declarații în perioada asta... vedeam în ceață, auzeam foarte prost, nici nu mai știam pe ce lume mă aflu. Căpitanul Călan, la un moment dat, scosese un pistol din seif... A apăsat pe trăgaci, am auzit țăcănitul pistolului îndreptat înspre mine și apoi tot el a zis: « Păi ce, crezi că sîntem chiar criminali? ». « Da. L-ași omorî pe Gheorghe Ursu și l-ași ars, ca să nu rămînă urme! ». « Păi de unde știi? ». « Ascult Europa Liberă! ». Generalul Nuță

mă tot întreba de ce am ieșit în stradă. Am încercat să-i explic: trăim fără curent electric, fără mâncare, fără căldură...”;

Florin Postolachi: *”Primul meu anchetator a fost un căpitan de la București, blond... din cauza lui am luat bătaie. La un moment dat, m-a pus să dau o declarație... Mi-a luat declarația și a plecat să o confrunte cu cea dată de Eugen Tudose. În lipsa lui, a venit altul care a început să mă bată. ... După ce m-a bătut și m-a tot dat cu capul de birou, a plecat. În câteva clipe, își face apariția căpitanul cel blond, care mă întreabă ce s-a întâmplat cu mine. « Păi, m-a bătut unul! » I-am zis cine și s-a dus după el. În timp ce îl căuta, a intrat în cameră cel care era căutat, mă leagă de un belciug aflat în perete și mă lovește în ficat: « A, te-am bătut, f... Dumnezeii mă-tii ». A plecat, a venit celălalt, dar eu nu mai ziceam nimic. Mi-am dat seama că sînt înțeleși. Unul pleca și celălalt mă bătea. M-a întrebat dacă a mai venit bătăușul și i-am spus că nu. Mi-a spus să scriu o declarație care să fie conformă cu cea a lui Eugen Tudose, a plecat, iar am fost bătut de cel după care se tot ducea în lipsa lui și pe care niciodată nu-l întâlneam. Căpitanul nu m-a lovit, dar s-a jucat tot timpul cu mine. A venit, mi-a spus că rezolvă el să fie trimis acasă și chiar mi-a spus « Hai, pleacă acasă! ». Când mă pregăteam să plec, a intrat un necunoscut cu care a vorbit, după care mi-a zis să mai stau puțin. M-am întors în cameră și pînă dimineață am stat în picioare[1]. Erau vreo trei scaune, dar toate erau ocupate de oameni bătuți violent și erau și în vîrstă. Toți stăteau prăbușiți pe scaune.*

Nu-mi dădeam seama dacă am plecat la București dimineața sau nu. Drumul a fost stresant, eram legați la mîini cu cătușe care îți intrau în carne la orice mișcare bruscă a mașinii și credeam că vom fi executați pe drum. Am ajuns la București într-o stare deplorabilă. După ora 10 seara, am intrat în anchetă, la nici o jumătate de oră după ce am ajuns acolo, pînă dimineață la 6.00. Era a doua noapte de cînd nu dormisem. Am fost arestat luni și n-am mai dormit pînă joi. La un moment dat, nu mai știu ce vorbeam, mi se închideau ochii și nu voiam decît să dorm”.

[Nota: Metoda “nesomnului” a fost folosită des de Securitate în cursul anchetelor. Pentru diversele procedee de presiune psihică, poate fi consultată și cartea M. Oprea, *Banalitatea răului*, p.345-353].

”Am avut mai mulți anchetatori în arestul de la București.... Cel mai mic în grad era locotenent, dar era și cel mai rău. La prima noastră întîlnire, mi-a dat cred vreo două sute de palme, fără să-mi spună nimic. Dacă maiorul Voinea nu mi-a dat o palmă, acest locotenent mă bătea de fiecare dată cînd avea ocazia. Pentru că încercam să mă protejiez, declarațiile date la Brașov erau cam în felul următor: dacă mă întrebau despre demonstrații, spuneam că nu am fost. Apoi, după cîte o bătaie, scriam în marginea foaiei că « am mințit ». Dacă mă întrebau despre lozinci, spuneam că nu am strigat « Jos Ceaușescu », după care mă puneau să scriu « menționez că am mințit ». Cînd am ajuns la maiorul Voinea, aveam vreo șapte declarații cu « menționez că am mințit ». Și mi-a zis: « Dacă mă mai minți o dată, te bat de te rup. Scrie și tu o declarație în care să mărturisești adevărul. Liderul, cine era cel cu cască albă? » ... am aflat că pe el [Tudose] l-au dus într-o cameră ai cărei pereți erau pătați cu sînge și unde se auzeau tot felul de zgomote, ca și cum ar fi fost bătut cineva, iar pe mine mă lovea de-a dreptul, aproape irațional, acel locotenent. Cred că, în urma întrebărilor pe care ni le puneau, aplicau metode diferite. Locotenentului îi plăcea să-mi spună că sînt « o cantitate neglijabilă, fac pe tine și nu știe nimeni! Aici rămîi! ». Pentru că locotenentul continua să mă bată, de îmi

venea să plîng, mai ales pentru că dispunea de mine cum voia el, l-am întrebat într-o zi dacă are dreptul. Dacă are dreptul să mă bată, evident, numai că el a înțeles altfel întrebarea, dacă are Facultatea de drept. Și m-a văzut că am zîmbit. « A, ești arogant! » și a început din nou să mă bată.

Și pentru că eram scos la anchetă pentru a fi privat de somn, se întîmpla să mai ațipesc în timpul discuțiilor noastre.... Omul ăsta, de exemplu, l-a bătut pe Constantin Bradu, încît i-a spart timpanul...

Constantin Bradu relatează în 3 decembrie 1990 (declarație aflată în arhiva Asociației 15 Noiembrie): “La București am fost anchetat de maiorul Grigoriță Florin, de un alt colonel... care m-a bătut la palme și la tălpi. Am mai fost anchetat de maiorul Oancea, care m-a bătut, spărgîndu-mi timpanul stîng, pierzîndu-mi parțial auzul”.

Bencze Deneș: “Am fost introdus într-o mașină și îmi spuneau că aș fi violat o fată... Am fost arestat în 16 noiembrie la locul de muncă de către un locotenent și alți trei. La Miliție am fost bătut de cei patru... După care am fost preluat de către un căpitan de la București, care a chemat pe un alt căpitan – așa cred – care m-a bătut [se repetă scenariul descris de Postolachi – n.n.]... La București am fost bătut de către un anchetator în vîrstă de 50 de ani, ...și de un alt anchetator care era brunet [...]. (M. Arsene, op.cit., II, p. 96). Într-o singură noapte de anchetă petrecută în Brașov, am fost bătut de cinci sau șase anchetatori. Pleca unul, venea un altul. La un moment dat, m-am ascuns sub un birou, pentru că m-au bătut. Am primit o lovitură care m-a trimis direct într-un geam, pe care l-am spart: « A, vrei să evadezi? » Și a continuat seria loviturilor, cu mai multă forță.

A doua zi am fost transportat la București. Unul dintre anchetatori care spunea că e din Buzău, mic de statură și cu mustață, îmi spunea: « Domne, dacă eu zic că laptele-i negru tu, trebuie să zici că-i negru ». Și așa făceam. « Bă, ai fost acolo? ». « Am fost ». « Ai spart? ». « Am spart tot ». Apoi îmi spuneau că nu așa am fost învățat de partidul comunist, să merg la primărie și să sparg, nu asta era morala comunistă”;

Constantin Cocan: “... Se striga « Jos Ceaușescu » și, la un moment dat, am văzut cum cineva a reușit să desprindă tabloul lui Ceaușescu de pe clădire. Cînd a căzut, lumea a început să-l aprindă și m-am alăturat lor, să dansez pe pînza aceea mare... La Miliție a trebuit să dau o declarație, după care m-au ținut o noapte întreagă în picioare pînă dimineața, dimineața ne-au băgat la beci și după o noapte sau două am fost trimiși la București. Acolo am văzut ce înseamnă bătaia. Eram lovit de fiecare dată cînd scriam o declarație pentru că, la finalul ei, auzeam « nu-i bine, ține palma ». Apoi mă trimiteau jos, eram ținut vreo 10 minute după care mă urcau din nou în birou și povestea se repeta. În zece zile de anchetă am slăbit exact 12 kilograme și am ajuns să urinez sînge din cauza bătăilor [Ca și GHEORGHE URȘU, nn]. Nu cred că mai rezistam încă două zile”;

Marian Ricu: “« Stai, mă, că-ți dau eu numai revoluție ». Au început să mă bată în reprize, cînd se odihnea unul, începea celălalt. Mă acuzau că am găurit tabloul lui Ceaușescu, că am luat o coadă de steag pentru că era din pînză și nu se găurea. Îl găurisem de vreo două ori și pe vremea aceea, să găurești tabloul lui Ceaușescu... M-a lovit de cîteva ori și mi l-a arătat... N-am recunoscut, dar ce bătaie mi-au dat! Și cînd îți dădeau cîte una, cădeai în genunchi... ”; La Miliția din Brașov a fost bătut cu pumnii și bastonul de lt. major Achim, ca și de un căpitan brunet, 40 – 45 de ani, înalt (1,80 m), solid, cred eu căpitan, din ce am auzit – m-a bătut cu

pumnii, lovindu-mă de calorifer, după care m-a lovit cu piciorul, pe tot parcursul nopții de 15 spre 16 noiembrie 1987. Acesta m-a anchetat ulterior și la București, unde a primit același tratament de la o persoană de 1,70 m, ... a fost identificat de colegi ca fiind maiorul Cocean... m-a amenințat și cu o scîndură de lemn, zicînd că dacă nu spun nimic, mă toacă”.

Ovidiu Mocanu: „« A, păi voi sînteți din Brașov! Voi sînteți cu 15 noiembrie! Unde lucrați? ». « La Steagu' Roșu ». Și au început să ne bată. Și ei jucau rolurile milițianului bun și milițianului rău. Intra unul în cameră și îmi spunea să stau pe un scaun: « Te ia dracu' dacă te miști de acolo! ». Venea altul: « Ce faci bă, stai pe scaunul șefului meu? ». Și începeau loviturile. Ne puneau să ne alegem bastoanele cu care ne loveau. Nici nu mai știu ce am declarat în anchetă, pentru că nu mai știam ce se întîmplă cu mine. De fapt, scriam ceea ce spuneau ei, nu aveam cum să schimb nimic”;

Aurel Burceanu, despre ancheta la București: „timp de două săptămîni, indiferent de zi sau noapte, eram scos din celulă și anchetat. Purtam numărul de ordine 408. Ancheta decurgea în felul următor: așezat pe genunchi, pe un scaun cu spătar eram bătut la palme și la tălpi cu bastonul de cauciuc. După aceea, eram pus să dau declarația. Palmele nu le mai simțeam de durere și, nemaiputînd să scriu nimic, scria anchetatorul declarația și eu doar reușeam să semnez. Această anchetă se desfășura de 2-3 ori pe zi sau de 2-3 ori pe noapte”;

Gheorghe Zaharia: „M-au băgat într-o cameră micuță și mi-au spus să dau declarație. În altă cameră era și colegul meu. Și ce scriam eu, scria și colegul. Cînd vedeau că declarațiile corespund, considerau că sîntem vorbiți. Era unul, Ionaș, cred că era comandantul Miliției. Și Ionaș venea și dădea. Acest Ionaș m-a luat, m-a dus pe niște scări și pînă să dau declarație, m-a pus să stau cu mîinile întinse, mi-a pus două coli de hîrtie albă pe ele și mi-a dat cu bastonul cît a putut el. Mi s-au învinețit mîinile și mi s-au umflat palmele ca niște pîini. Abia atunci m-a pus să scriu, dar aveam palmele umflate și tremurau”;

“Cînd am ajuns la București, în anchete, mă întrebau dacă am fost în oraș, dacă am intrat, dacă am spart și spuneam că am fost, dar nu am intrat și nu am spart nimic. M-au bătut cu palmele la cap, m-au pus cu genunchii pe scaun și mă loveau la tălpi. Strigam ca din gaură de șarpe că nu am făcut nimic. Rîdeau de mine... Pînă la urmă mi-au spus să trec în declarație că am spart și un geam dublu, un cuier de pus haine”;

”Tot la fel ca la Brașov am fost bătut și înjurat. Spre deosebire de ancheta de la Brașov, la București ancheta se desfășura noaptea, de la orele 22 la 5, bineînțeles, aceasta fiind cea mai mare tortură, de a nu te lăsa să dormi și pe deasupra să te mai și bată la tălpile de la picioare”.

Daniel Anghel: ”Un locotenent care spunea că e din Botoșani, unul înalt și blond, nu stătea la explicații precum maiorul, doar te bătea fără să-ți dai seama dacă mai scapi din mîna lui. Era un tip athletic, se vedea că e un băiat bine pregătit și bătea și cu picioarele, suindu-se pe tine. Voia să te bată, pînă nu mai puteai respira. La anchetă, frate-miu a recunoscut că a spart, eu n-aveam nimic de recunoscut. Și pentru asta, am luat bătaie cu nemiluita. Foloseau bastoane. În celulă stăteam de vorbă cu fratele meu: « Băi, n-are rost, uite, pe mine nu mă mai bat. Eu am recunoscut ce am făcut și au încetat să ma mai bată ». « Dom-le, dacă n-am făcut, cum să spun că am făcut? » Pînă la urmă am acceptat să « recunosc » că am spart niște vase de flori... După proces am ajuns acasă, aveam o pereche de blugi în care fusesem arestat. Cînd am ajuns acasă, trebuia să-mi țin blugii cu mîna. Slăbisem, de îmi cădeau pantalonii pe mine, în două

săptămîni”.

Gheorghe Gyerko: *”M-a luat mecanicul șef, era șeful nostru. Lucra la întreținere. M-a luat de la serviciu, m-au dus la Personal să repar o ușă. Împreună cu un alt angajat care mă însoțea, de fapt, stătea în spatele meu ca un câțel. Cînd am ajuns la Personal și am intrat pe ușă, m-au lovit cu un baston, cu un obiect dur. Nu știu cine m-a lovit și cînd mi-am revenit eram deja legat la spate cu cătușele... mi-au spus să mergem la Miliție...N-am crezut că sînt în stare să suport asemenea bătaie. Am căzut și tot nu se opreau, mă loveau și cu picioarele. După care m-au ridicat, mi-au legat mîinile la spate în veriga din perete și preț de cîteva ore au continuat bătaia. Cred că leșinasem, m-am trezit că au aruncat cu apă, mi-au desfăcut mîinile și mi-au spus « scrie ». Nu puteam să scriu, tremuram tot. ... A venit tovarășa Cebuc, reprezentanta partidului, împreună cu cîțiva generali: « Ia să-i vedem pe ăștia care...vă ia dracu, ați făcut Brașovul de rușine ». Treceau pe lîngă noi și ne scuiپau. Am reușit să slăbesc cel puțin 12-13 kg, în 7-8 zile. M-au bătut în fiecare zi și nu mă lăsau să dorm.*

În momentul cînd am plecat la București, a început perioada în care am îndurat teroarea de pe pămînt. Anchetatorii se prezentau cu nume fictive. Pe unul îl chema Timofte, pe altul Petrache etc.... picioarele în burtă sau fărîmă scaunul pe tine. Aveai impresia că fac niște experimente... În București erau bătaile mai clasice. La rinichi, numai în zona rinichilor. Te legau într-o anumită poziție și nu te loveau cu bastonul pentru că era prea moale, ci cu picioare de scaun. Sau le plăcea să-ți prindă degetele în ușă, pînă curgea sîngele de sub unghii...”.

Eniko, soția lui Gheorghe Gyerko: *”Tot calvarul familiei mele a început din data de 19 noiembrie. Din seara de 19 noiembrie, soțul meu nu a venit acasă. După cîteva zile, au venit la domiciliul meu doi ofițeri, care m-au anunțat că soțul meu este reținut și că trebuie să facă sechestrul bunurilor din casă. Au făcut proces verbal și mi-au spus că nu am voie să vînd și să deteriorez obiectele comune, deoarece se vor licita. După două săptămîni, soțul meu a fost adus acasă de doi securiști. Era foarte slăbit și tras la față. În perioada deportării, soțul meu nu avea voie să vină la Brașov. Deplasarea mea la Craiova a fost foarte greoaie, deoarece trebuia să schimb două trenuri și călătoream noaptea, timpul era foarte scurt. După cîteva luni, n-am mai putut să mă duc la el, deoarece nu-mi permitea sarcina”.*

Aurică Geneti: *”Atunci a început bătaia în reprize... La ora 3 vine Alexandru Ionaș, fostul comandant al Poliției... am intrat într-o cameră unde am fost bătut...”;* „am suportat bătaia cu bastonul la picioare și la mîini, am fost bătut de la ora 8,45 pînă la ora 18,30. În intervalul acesta am mai fost bătut de un cetățean din organele de ordine... În declarațiile pe care le-am dat la Brașov am fost supus să dau declarațiile așa cum le dictau ei, că am fost băut și că am spart multe obiecte din Consiliu”.

Costică Sbârn a fost condamnat la 2 ani și 6 luni la locul de muncă. În cursul anchetelor (a fost arestat în 20 noiembrie 1987) nu a vrut să recunoască multe dintre cele ce i se imputau.

Acesta relatează într-o declarație a sa că la Brașov a primit 47 de lovituri cu bastonul de cauciuc la tăpli, după care a leșinat. Revenit din leșin, și-a menținut însă declarația anterioară, cu toate bătaile la care a fost supus ulterior. La București a fost anchetat 18-20 de ore zilnic. Acolo „cea mai puternică bătaie am luat-o în fața generalului Mihalea de la trei persoane pe care nu aș putea să le descriu și înainte de a mă pune față în față cu Geneti Aurică și după, chiar personal și generalul Mihalea m-a bătut cu o bucată de

lemn rotund ca un picior de scaun pe care îl avea pe birou, după care a chemat persoana care m-a adus la dînsul, care avea grad de colonel și s-a exprimat cam așa: « ia-l și du-l în Cristosu mă-sii, că îl omor degeaba, că tot nu vrea să recunoască nimic din ceea ce a făcut ». După care m-a luat acea persoană care m-a dus acolo –... care m-a sfătuit că dacă nu declar ceea ce a spus Geneti, mă duce înapoi la șefu și mă sparge în bătăi, pînă tot am să declar”.

Conform autorilor cărții, *”un lider în stare de ebrietate a unui grup de huligani puși pe distrugeri era tot ce spera regimul să obțină în urma anchetelor, pentru a masca realitatea și cauzele care au produs manifestația de la 15 noiembrie”.*

10. Filmul documentar “Doi ani prea devreme” cu mărturii video ale victimelor de la Brașov 1987²¹

Mărturiile video ale victimelor din acest film documentar demonstrează torturile la care au fost supuși opozanții brașoveni de către organele de Securitate și miliție, dovedind astfel, o dată în plus, violența represivă a regimului Ceaușescu.

11. Cartea *Mă îndeamnă morții să rostesc adevărul*, a opozantului anticomunist Constantin Soare, care alături de alți mineri s-a revoltat împotriva regimului represiv și inept al lui Nicolae Ceaușescu în 1981 la minele de la Motru²²

Acest document arată ca și Constantin Soare a fost condamnat sub un pretext de drept comun (distrugere în paguba avutului obștesc și ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea liniștii publice), a fost supus la violente extreme, fizice și psihice, în timpul anchetei, pentru a „declară ce îi cereau anchetatorii”, a fost deținut în condiții inumane la Aiud între 1981-1988, a fost urmărit și după eliberare. Iată câteva exemple din mărturia sa:

Arestarea și ancheta:

[Am strigat] *”Jos Ceaușescu! Dăm cărbune, dar vrem pâine! Pentru asta, am ieșit în stradă, oameni buni, pentru pâine!”*

O ploaie de pumni și picioare s-au abătut asupra mea. Ne-au încătușat și ne-au înconjurat: un securist la mâna stîngă și alt securist la mâna dreaptă; unul în față și unul în spate. Când am ieșit din galerie, mi-am dat seama cătă forță securistică era trimisă pe urmele noastre. În duba în care ne-a urcat, am zărit – prin întuneric – două bănci pline cu securiști înarmați. Din Munții Poneasca și pînă la Anina, securiștii ne-au bătut cu pumnii și cu picioarele. Personal, eram căzut în inconștiență și aproape că nu mai simțeam nimic. Într-un târziu în noapte, ne-au băgat pe amîndoi într-o celulă la Anina și ne-au legat întinși pe pat, pe burtă. La fiecare mîna și la fiecare picior aveam câte o cătușă. Eram răstigniți pe niște paturi metalice, sfârșiți

21 Nume fișier: Înscrișul.4-1.FILM.doi.anî.prea.devreme.tofan.mp4.

22 Fișier: constantin.soare.motru.1981.ma.indeamna.mortii.pdf. Disponibil și aici: <https://linia1.ro/ma-indeamna-mortii-sa-rostesc-adevarul/>.

și zdrobiți de pumnii și picioarele încasate...

O rafală de pumni și picioare m-au izbit în față, peste fluierile picioarelor, în boașe... Abia mă mai puteam ține pe picioare, când Vasile Gheorghe mi-a șuiert năprasnic la ureche: « Băi, banditul, tu să nu-mi mai spui mie « tovarășe colonel », căci nu ești tovarăș cu mine. Tu ești un infractor!» ».

Mi-a trecut prin minte atunci faptul să recunosc orice îmi spune acest călău, pentru a mă lăsa în pace. Fiindcă, numai în comunism sadismul putea fi pus în slujba unei așa-zise justiții, iar boala securiștilor de a-i bate pe « dușmanii poporului » (așa cum eram eu) era o religie, o patologie individuală, transformată în patologie colectivă, de partid și de stat.

Eram pe cale să recunosc și ceea ce n-am făcut

Am tremurat, am gemut, am urlat, mi-am ținut răsufarea și mânia, atunci când bestia m-a lovit, și eram pe cale să recunosc și ceea ce n-am făcut.

« Băi, cretinule, dacă nu recunoști că ai distrus sediul Consiliului Popular, să știi că eu nu mă mai rog de tine. O să te convingă alții să spui ceea ce ai făcut », mi-a vituperat la ureche, încă o dată, tovarășul colonel, după care a pus pe unul să mă lege cu eșarfa neagră la ochi. M-a condus cineva, din biroul respectiv, nu știu nici acum unde, cert este că, până la locul respectiv, mi s-au deschis patru uși... La un moment dat, însoțitorul mi-a spus să mă dezbrac la pielea goală, pentru a goni păduchii de pe mine. Un jet de apă foarte rece mi-a înghețat inima și sufletul... Apoi am fost lovit cu bestialitate, cu un baston imens cred... Am încremenit de durere... Am căzut pe betonul rece din acea cameră... Au urmat lovituri criminale cu bocancii peste față, peste coaste, în cap, pretutindeni. Devenisem o masă amorfă de carne sângerândă. La început am țipat ca din gaură de șarpe. Apoi n-am mai simțit mare lucru. Cei care mă băteau n-au scos niciun cuvânt, m-au legat cu lanțurile de mâini, un fel de manej, stil cobră, cu un lanț de mâna stângă și unul de mâna dreaptă și apoi de ambele picioare. Am fost bătut cu bestialitate. Am leșinat de cel puțin trei ori în acea noapte și tot de atâtea ori mi-am revenit. Când leșinam, turnau apă rece ca gheața peste mine, iar înspre dimineață, cineva mi-a dat drumul din chingi și m-a întrebat: « Cine dracu' te-a bătut, bă, în halul ăsta? » Toți se făceau că nu știu nimic. M-au trimis din nou la anchetă, la județeanul meu Vasile Gheorghe.

Iată ce-mi sugera bruta de colonel să scriu: « Eu, Soare Constantin, declar pe propria-mi răspundere că am forțat intrarea în sediul Miliției din Motru, ca să pun mâna pe armament, pentru a-i ucide pe cei dinăuntru. Apoi am vrut să pun mâna pe dinamita din dotarea minelor să ocupăm sediile PCR și să dăm semnal de revoltă în toată țara...! » Cam așa îmi cerea « cetățeanul-colonel » să scriu eu în foile acelea albe. Atunci, eu i-am spus: « Cetățene-colonel, pe mine mă puteți omorî, dar așa ceva nu scriu ». Atunci mi s-a pus din nou eșarfa la ochi și am fost preluat de doi chileri vânjoși cărora li s-a transmis: « Faceți-l să scrie pe bandit! » Am coborât din nou pe aceeași scară în formă de spirală și, la întrebarea unuia dintre bătăuși « unde îl ducem? », cineva a răspuns: « Pe catangă! ». Am ajuns undeva la subsol, unde s-a auzit un zgomot produs de niște drugi de fier. O voce aspră mi-a ordonat: « Ai grijă cum te dezbraci, să nu-ți dai eșarfa jos de pe ochi! » M-am dezbrăcat în pielea goală, iar criminalii m-au urcat pe o masă.

Masa era formată din două bucăți. Mi-au așezat picioarele în formă de V, m-au legat iarăși cu niște chingi metalice de ambele mâini și picioare și m-au lăsat acolo și au plecat. Era în data de 16 noiembrie 1981. Am stat ore în șir în acea poziție. La un moment dat n-am mai simțit

frigul, nu mi-am mai simțit corpul. Îmi treceau tot felul de idei prin cap: ba să scriu ce zic ei, ba să nu scriu. Dacă mă mișcam puțin din poziția în care mă răstigniseră ei, se strângeau chingile de urlam de durere. Și chiar urlam. Nu mă auzea decât Dumnezeu și, câteodată, îmi trecea prin minte că și El m-a uitat definitiv. După ce ieși din astfel de tortură, este greu să spui cuiva că mai poți să ai demnitate. Nu mai poți fi decât un om umil, predispus să-și ceară iertare chiar pentru crime pe care nu le-a înfăptuit. Numai așa putea să ne determine să scriem exact ce doreau ei”.

La Aiud

”Fereastra de la celulă era astupată cu o tablă groasă, având găuri de aerisire cu diametru cât o țigară și, de aceea, nu aveam niciodată aer suficient. Într-o zi ne-am urcat pe fereastră să ne apropiem gurile de acele găuri, pentru a trage aer mai mult în plămâni. În acea clipă, au intrat în celulă trei milițieni, care au început să ne lovească năprasnic cu bocancii. În cap, în gură, în burtă, în spate – peste tot, am primit lovituri care mi-au zdruncinat creierii în cap și care m-au lăsat și fără două măsele”.

La izolare

”m-au trimis la izolare. O zi mâncam, alta nu. În centrul celulei era o zală rotundă de care m-au legat. Îmi făceam necesitățile pe mine, miroseam groaznic, iar cea mai mare dorință a mea, în acele momente, era să mor. Slăbisem într-un hal fără de hal și m-am îmbolnăvit și de plămâni.

Ca « dușman al poporului », eu n-am avut dreptul la vorbitor, la pachet, la nimic. Am avut doar dreptul să tac și să mănânc bătaie”.

12. Documente legate de represiunea Securității asupra opozantului Constantin Soare²³

Aceste documente se coroborează cu mărturia victimei, demonstrând că Securitatea a deghizat acuzația politică într-una de drept comun, l-a urmărit pe domnul Soare și în detenția de 6 ani și 4 luni la Aiud și urmările devastatoare a torturilor la care a fost supus de anchetatori asupra sănătății sale (distrugerea testiculelor).

13. Documente legate de represiunea asupra lui Constantin Țăpuș²⁴

Constantin Țăpuș a fost anchetat violent pentru motive politice, fără a fi ajuns să fie condamnat. Documentele prezentate arăta că represiunea nu a avut ca victime doar pe cei de la Aiud, Brașov, sau de la Revoluție, și nu doar pe disidenții cunoscuți, ci și pe oameni ai muncii obișnuiți, care au avut curajul să se exprime la locul de muncă împotriva regimului Ceaușescu.

Și acest caz ilustrează atacul sistematic, generalizat și relația de adversitate a sistemului represiv față de o largă categorie de populație, combătând tezele deciziei

²³ Fișier: soare.constantin.motru.urmarire.Securitate.urmari.medicale.pdf.

²⁴ Fișiere: tapus.daune.morale.represiune.pdf,tapus.adresa.IICCMER.marius.oprea.abuzuri.incalcari.ale.drepturilor.securitate.

în cauză.

14. Documente legate de represiunea și hotărârea definitivă de poliție politică asupra lui Huianu Octavian²⁵

Aceste documente demonstrează represiunea sistematică a Securității asupra lui Huianu Octavian, ca metodă de anihilare, prin orice mijloace a opoziției față de regimul comunist, trădând relația de adversitate a Securității statului față de victimă și deci netemeinicia deciziei în cauză de față:

”Metoda filajului, prin intermediul căruia apelantul reclamant a fost monitorizat permanent, redă într-o formă greu de imaginat și dezvăluie o adevărată operațiune concertată împotriva acestuia, prin modalitatea în care îi este descrisă activitatea, pe ore, minute și chiar secunde, cu toate mișcărilor pe care le făcea HO, singur, sau împreună cu membrii familiei sale.

Mențiunile din notele informative veneau din multe surse precum filajul, mijloacele de tehnică operativă (microfoane, interceptarea convorbirilor telefonice, etc.) și controlul/interceptarea corespondenței. În această plasă de păianjen informativă, prin intermediul căreia datele despre apelantul reclamant erau puse la dispoziția Securității, pârâții, direct implicați în toate operațiunile, au fost în deplină cunoștință în legătură cu rostul pentru care acesta era urmărit, măsurile luate de cei trei căpătând de foarte multe ori dimensiuni de complot.

Faptul că cei trei pârâți și-au depășit cu mult atribuțiile de serviciu rezultă și din cuprinsul notei întocmită la data de 02.05.1985 în cuprinsul căreia s-a menționat printre altele: « luați măsuri pentru a urmări discret cum se acționează în clarificarea cazului H. Oricum să nu rezulte că în spatele acestei... stă organele M.I. deoarece ajunge că noi nu am împiedicat numirea unui astfel de element în funcția ce o ocupă ».

Cu siguranță, toți cei implicați în urmărirea informativă (filaj, tehnica operativă, controlul și interceptarea corespondenței) erau picioarele, ochii și urechile Securității. Informațiile oferite de ei erau însă procesate în altă parte, de cei trei pârâți persoane fizice, întrucât aceștia stabileau și măsurile ce trebuiau luate mai departe, le analizau și indicau totodată operațiunile ce se impuneau a fi luate. Acțiunile Securității, realizate prin angajații săi, prin intermediul cărora s-a urmărit eliminarea sub o formă sau alta a apelantului, considerat un adversar incomod, adversar ce trebuia redus la tăcere, prin discreditarea lui socială, familială ori morală, nu pot rămâne nesancționate.

Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității (CNSAS) a fost o instituție înființată în baza Legii 187/1999 cu modificările ulterioare, cu scopul de a pune la dispoziția cetățenilor români dosarele și documentele întocmite de fosta Securitate până la data de 22 decembrie 1989. Toate ar fi rămas necunoscute dacă nu ar fi existat perseverența manifestată de către cel care timp de peste 16 ani (potrivit documentelor depuse în cauză) a avut calitatea de « urmărit informativ » Nimeni nu ar fi aflat cine a comis abuzurile și nu s-ar fi ajuns la tragerea la răspundere a niciunei persoane pentru actele, faptele incalificabile ce au stat în mâinile Securității, dacă apelantul reclamant nu ar fi dus o luptă constantă pentru aflarea celor care i-au marcat pentru totdeauna trecutul și desigur întreaga viață. Abuzurile comise de fosta

25 Fișiere: hotarare_GB_Tribunalul_Neamt.bun.pt.revizuire.pdf minuta_CA_Bacau.pentru.Revizuire.pdf.

Securitate prin reprezentanții ei, sub argumentul apărarea statului de drept, trebuie scoase la lumină, criticate și supuse dezaprobării publice, pentru a exista măcar șansa că istoria nu se va mai repeta vreodată.

...Istoria neagră a omenirii nu a rămas niciodată fără consecințe, parte a trecutului, toate abuzurile Securității demascate se impun a fi supuse analizei și sancționate ca atare. Toate faptele care au depășit cu mult limitele legalității sunt faptele unor oameni, foști angajați ai structurilor de securitate [...]

Activitatea celor trei pârași, inclusiv în perioada când era apelantul reclamant sub supraveghere informativă, a fost calificată ca fiind o activitate de poliție politică”.

Mai mult, această decizie definitivă în cazul Huianu vine în contradicție evidentă cu decizia din cauza de față, justificând revizuirea cauzei conform art. 453 alin. (1) lit. e).

15. Registrul scoaterilor la anchetă din noiembrie – decembrie 1987 din arestul Direcției Cercetări Penale²⁶

Acest document confirmă atât **durata și frecvența anchetelor asupra opozanților brașoveni** și faptul că acestea s-au desfășurat, așa cum au declarat martorii, ”în trei schimburi”, inclusiv noaptea (un tip de ancheta ce corespundea metodelor din anii ,50), dar și faptul că **inculpații Pîrvulescu și Hodiș au anchetat mai mulți opozanți de la Brașov.**

Prin coroborarea dintre mărturiile date în fața instanței și cele din cartea amintită mai sus rezultă că **printre torționarii brașovenilor s-au aflat și inculpații din această cauză:**

Data	Persoana Anchetată	Anchetator		Ora începerii anchetei	Ora sfârșitului anchetei
		Grad	Nume		
25.11.1987	Bradu Constantin	Mr.	Pîrvulescu	11:00	12:30
28.11.1987	Bahnareanu Costica	Lt.Col.	Pîrvulescu	10:15	13:00
	Bahnareanu Costica	Lt. Col.	Pîrvulescu	13:30	16:05
	Broasca Dumitru	Lt. Col.	Pîrvulescu	17:30	19:10
29.11.1987	Bahnareanu Costica	Lt. Col.	Pîrvulescu	11:00	13:00
	Muresan Vasile	Lt. Col.	Pîrvulescu	15:05	17:35
	State Constantin	Lt. Col.	Pîrvulescu	17:40	19:00
	Anghel Vasile	Lt. Col.	Pîrvulescu	19:00	19:50
	Muresan Vasile	Lt. Col.	Pîrvulescu	14:20	15:40
30.11.1987	Anghel Vasile	Lt. Col.	Pîrvulescu	14:00	14:20
	State Constantin	Lt. Col.	Pîrvulescu	15:30	16:00
	Geneti Aurica (Militie)	Col.	Vasile	14:21	14:50

²⁶ Dosarul cu Cota C 375 volumul 3 din arhiva CNSAS, filele 72-83.

	Duduc Gheorghe	Lt. Col.	Pîrvulescu	17:05	19:10
02.12.1987	Duduc Gheorghe (Militie)	Lt. Col.	Pîrvulescu	9:00	9:50
18.11.1987	Bencze Denes (Militie)	Cpt.	Hodis	8:12	12:40
	Bencze Denes	Cpt.	Hodis	4:20	7:30
23.11.1987	Boieriu Marius	Cpt.	Hodis	9:45	13:20
	Boieriu Marius	Cpt.	Hodis	14:00	14:20
	Boieriu Marius	Cpt.	Hodis	15:50	17:25
25.11.1987	Boieriu Marius	Cpt.	Hodis	13:35	15:25
	Bordei Nicoale	Cpt.	Hodis	14:10	14:15
	Duduc Gheorghe	Cpt.	Hodis	14:17	14:25
	Duduc Gheorghe	Cpt.	Hodis	15:45	16:05
26.11.1987	Zavela Cristia	Cpt.	Hodis	8:20	9:00
	Bencze Denes	Cpt.	Hodis	10:00	11:00
27.11.1987	Bencze Denes	Cpt.	Hodis	12:15	13:20
	Boieriu Marius	Cpt.	Hodis	13:20	15:25
28.11.1987	Tudose Eugen	Cpt.	Hodis	12:15	12:30
	Anghel Vasile	Cpt.	Hodis	17:20	17:40
29.11.1987	Bahnareanu Costica	Lt. Col.	Pîrvulescu	11:00	13:00
02.12.1987	Duduc Gheorghe (Militie)	Lt. Col.	Pîrvulescu	9:00	9:50

Din tabelul prezentat mai sus se poate observa că **inculpatul Hodis** l-a anchetat inclusiv pe Marius Boieriu (un număr cumulat de 10 ore) și a anchetat un alt opozant (Bencze Denes) timp de **trei ore în timpul nopții**.

Se mai remarcă faptul că ambii inculpați au anchetat arestați reținuți în sediul miliției.

Din mărturiile muncitorilor brașoveni reținuți pentru participarea la revoltă rezultă că au fost **torturați sistematic**, încă din primele ore ale cercetării penale.

Aceștia mai subliniază faptul că au existat și ”bătăuși de profesie” printre angajații Securității și ai Miliției, care i-au bătut pe toți cei arestați²⁷.

O altă practică utilizată împotriva lor era tortura psihică și șantajul emoțional, celor arestați spunându-li-se că în celulele alăturate se aflau soția sau mama. Li se dădea de înțeles că doar colaborarea cu anchetatorii le-ar putea salva²⁸.

Se relevă similaritatea dintre bătăile aplicate muncitorilor brașoveni cu cele care au fost suportate atât de cei arestați în anii 1977-1986 (Vasile Paraschiv, Gheorghe Gherghina, Ion Niculae, Iulius Filip, Mihai Ivănescu, Gheorghe Pavel, Nicolae Lițoiu, grupul Canal’77, grupul Totu, etc), cât și cu cele suportate de opozanții din timpul revoluției române din Decembrie 1989²⁹.

27 Mihai Arsene, *Dosar Brașov 15 noiembrie 1987*, Erasmen, 1997, p. 98. Nume fișier: Înscrișul.5.C0000375_003.registru.scoateri.la.ancheta.pdf

28 Marius Oprea (coord.), Flori Bălănescu, Stejărel Olaru, *Ziua care nu se uită. Revolta brașovenilor din 15 noiembrie 1987*, Iași, Polirom, 2017, p. 154.

29 *Ibidem*, p. 154, nota 54. A se vedea și Arhiva Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, Secția

Aceste exemple nu reprezintă decât o mică parte din **sutele de cazuri cunoscute de represiune politică violentă din întreaga perioadă a dictaturii Ceaușescu** și amintesc de pedepsele fizice similare la care au fost supuși deținuții politici în anii 1950.

După cum vom demonstra în secțiunea dedicată metodelor de deghizare a represiunii ceaușiste, numărul opozițiilor politici reprimați sub acoperirea ”altor organe” în anii ,70 și ,80 a fost cu mult mai mare..

16. Documentul din Arhiva CNSAS – fond documentar ARTA și CULTURA, D120/4 d

Este vorba de documentul din 15 mai 1989, înregistrat sub nr.01604 și intitulat ”Aspecte actuale de activitate ostilă în rândul creatorilor de literatură și artă și al ziariștilor din presa scrisă și audio-vizuală. Sarcinile ce se impun pentru cunoașterea, prevenirea și contracararea acțiunilor contestatar - disidente și de opoziție deschisă, individuale sau de grup, în rândul acestor categorii de intelectuali”.

Acest document demonstrează intenția vădită, explicită, dar și măsurile efective luate de Securitate pentru reducerea la tăcere a oricărei manifestări de opoziție politică din rândul creatorilor de literatură și artă și ziariștilor din presa scrisă și audio-vizuală. Cu alte cuvinte, documentul relevă, evident, relația de adversitate a aparatului represiv al dictatorului Ceaușescu față de întreaga această categorie de populație.

17. Fragmente din Registrul de predare/primire a posturilor din arestul Direcției Cercetări Penale a Securității, dosarul din arhiva CNSAS fond Neoperativ (F NEOP) cota .2105, vol 1

Din acest document rezultă că mulți din opoziții anchetați la Securitate erau încarcerați de fapt la Miliție. Acest lucru rezultă din două aspecte:

- La anchetă erau scoși mai mulți arestați decât numărul celor încarcerați la Securitate. Spre exemplu, în data de 29.11.1989, au fost scoși la anchetă 37 de arestați, în timp ce doar 13 dintre ei erau încarcerați la Direcția a VI-a a Securității.
- Se mai observă că în arestul Securității era loc de cel puțin 29 de arestați. Deci nu se poate motiva transferul la IGM prin faptul că la Securitate nu ar mai fi fost loc.

Se observă că unii arestați sunt transferați la arestul IGM. Spre exemplu, în data de 23.11.1987, chiar martorii din această cauză, Marius Boeriu și Dănuț Iacob au fost transferați în arestul IGM. Cele două înscrisuri demonstrează practică Securității, inclusiv a inculpaților, de a ancheta, pe scară largă, ”sub acoperirea Miliției”.

18. Filmul documentar “Babu” cu mărturia video a lui Marian Clită³⁰

Acest film demonstrează că martorul Clită Marian a primit într-adevăr ordin să-l tortureze pe Gheorghe Ursu pentru a obține informații strict legate de activitatea de disident a victimei. Mai rezultă și faptul că acesta (Gheorghe Ursu) era scos ”frecvent” la anchetă, unde ”era bătut”.

Astfel: La min. 22:10, Clită declară: ”Dădeam note informative... dacă a avut o rețea de a scoate materialele scrise de el spre un post de radio occidental sau un cotidian occidental, cine au fost oamenii care scoteau aceste materiale, dacă omul se întrunea în niște case consiprative... cu așa-ziși disidenți la vremea respectivă”,

La min 33:16: ”[Ursu] *Era bătut și în anchetă bineînțeles, era frecvent luat din celulă...*”

La min 34:07: ”*Ostentativ a fost întârziată ducerea lui Ursu spre a fi salvat la Jilava*”.

Mărturia arată că Gheorghe Ursu era anchetat de Securitate, în timp ce se afla în detenție la Miliție, pentru motive strict politice legate de activitatea sa de disident (“materialele scrise de el spre un post de radio occidental”) demonstrând netemeinicia deciziei ICCJ în această cauză.

19. Înscrisul intitulat „Stenograma ședinței de lucru cu activul de partid al Capitalei și specialiști care se ocupă de repararea și consolidarea imobilelor avariate de cutremurul din 4 martie 1977” – 4 iulie 1977³¹

Aici este consemnat ordinul lui Nicolae Ceaușescu de abandonare a consolidării clădirilor avariate, fără mutarea și nici măcar avertizarea locatarilor. Este vorba de ședința și ordinul pe care Gheorghe Ursu le-a dezvăluit public în scriosarea trimisă Europei Libere, care a făcut obiectul a două emisiuni.

20. Transcrierea emisiunilor Europei Libere din 4 si 5 martie 1979 de la „Povestea vorbei”³²

Este emisiunea care a transmis scrisoarea lui Gheorghe Ursu privind ordinul criminal al lui Nicolae Ceaușescu de sistare a lucrărilor de consolidare a blocurilor avariate.

21. Documentul provenind din arhiva CNSAS ștampilat cu data de „16 DEC 2016”³³

Conține, la punctul 3, o informare a Securității privind: ”Blocul Patria - Ing. URSU”, unde e consemnată opoziția lui Gheorghe Ursu încă din vara lui 1977 împotriva ordinului de sistare a consolidărilor (“*Ing. URSU a afirmat că vă cămășui 2 stâlpi peste avizul*”

30 Nume fișier: Înscrisul.15.Babu.film.Cornel.Mihalache.1996.mp4.

31 Nume fișier: Înscrisul.1.19770704.Stenograma.Ceausescu.sedinta.cc.cutremur.pdf.

32 Nume fișier: Înscrisul.2.19790304-EmisiuneaPovesteaVorbeiEL-cutremur-GheorgheUrsu.pdf.

33 Nume fișier: Înscrisul.3.19771001-Ursu.Patria.consolidare.salariu.listaCladiriDSS.pdf.

IGSCI chiar dacă va suporta costul lucrării”).

22. Documentul olograf al unui „rezident” al securității dintr-un institut central de proiectare³⁴

Aceste patru înscrisuri de mai sus sunt relevante întrucât demonstrează:

- conținutul critic al scrisorii lui Gheorghe Ursu la Europa Liberă la adresa șefului statului, demascarea publică a ordinului criminal de sistare a consolidărilor și opoziția disidentului, exprimată public prin intermediul postului de radio din Occident, la politică regimului;
- prioritatea acordată de dictator opririi consolidărilor și represiunea (cu ”procuratura și miliția”) cu care i-a amenințat pe inginerii care ar fi continuat consolidările;
- atenția pe care Nicolae Ceaușescu a manifestat-o față de blocul Patria, unde Gheorghe Ursu era șef de proiect;
- faptul că Gheorghe Ursu fusese luat în evidență de Securitate încă din anul 1977 pentru opoziția sa la ordinul expres al lui Nicolae Ceaușescu, așa cum se vede și din ”Informarea privind unele aspecte ale lucrărilor de consolidare la imobilele avariate de cutremurul din 4 martie 1977” (care se afla la dosarul cauzei, depus la Termenul de judecată din 16.03.2017).

De aici rezultă interesul Securității, respectiv al inculpaților față de scrisoarea lui Gheorghe Ursu la Europa liberă, care a demascat *în mod public, prin postul de radio Europa Liberă*, natura criminală a ordinului lui Nicolae Ceaușescu, pe care Securitatea a căutat să o ascundă cu orice preț. Astfel se explică semnificația și importanța pentru regimul Ceaușescu și pentru inculpați a ”gravelor manifestări ostile” ale lui Gheorghe Ursu la adresa ”conducerii de partid și de stat” și a politicii ”în domeniul construcțiilor”, care rezultă și din Dosarul Penal întocmit de inculpați (*Volumul 17 al Dosarului SPM atașat cauzei*).

Din dosar se observă că cea mai mare parte a anchetei la care a fost supusă victima s-a axat pe scrisoarea privind cutremurul pe care o trimisese la Europa Liberă. Aceste documente demonstrează netemeinicia deciziei ICCJ în cauză, care susține că criticile aduse de Gheorghe Ursu regimului ”nu ar fi fost făcute public”, și că el nu ar fi reprezentat un disident politic, deci nu ar fi prezentat interes pentru Securitate.

23. Noua Revistă de Drepturile Omului nr. 1/2018 ce include studiul „Discernământul politic și juridic” al Securității. Deghizările represiunii în timpul regimului Ceaușescu”

Studiul documentează și analizează acțiunea de deghizare a represiunii politice desfășurate sub acoperirea serviciului Miliției pentru infracțiuni de drept comun, aceasta fiind o practică generală, sistematică a Securității, în special a Direcției a VI-a Cercetări Penale din cadrul acestui serviciu, unde își desfășurau activitatea inculpații.

Pe baza unui vast material probator din arhivele CNSAS, **prezentat în sub-folderul**

³⁴ Numele de fișier: Înscrisul.3-1.1977-informare.Rezident.Securitate.CNSAS.Consolidari.Cutremur.pdf.

atașat numit înscrisuri-CNSAS-represiune-generalizată, studiul demonstrează că această deghizare a fost ordonată de către conducerea statului din acea perioadă și a fost implementată pe scară largă, în mii de cazuri.

Astfel, din mai multe rapoarte ale Direcției de Cercetări Penale, inclusiv pe anul 1985, rezultă că în cazurile de ”propagandă împotriva orânduirii socialiste”, ”înscrisuri ostile sau cu caracter necorespunzător sau dușmănos”, ”refuzul înapoierii în țară” (infracțiuni politice de care s-au ocupat direct și ofițerii Pîrvulescu Marin³⁵ și Hodis Vasile³⁶, inculpați în cazul Ursu), ”s-a acționat de regulă sub acoperirea organelor de miliție (subl.m.)”³⁷, au fost soluționate ”cu discernământ politic, profesional și juridic”³⁸, prin ”stabilirea unor fapte de drept comun”³⁹ și ”sesizarea altor organe”⁴⁰. Această metodologie ”preventivă” s-a aplicat conform ”ordinelor și orientărilor Comandantului Suprem, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a ordinelor și indicațiilor conducerii DSS”⁴¹. Găsim astfel cazuri concrete unde „în sarcina persoanelor cercetate s-a stabilit, în afara faptelor de competența organelor de cercetare ale securității, și alte infracțiuni, de drept comun, ca: abuz în serviciu împotriva intereselor obștești, luare și dare de mită, delapidare, primiri de foloase necuvenite, fals și uz de fals etc.”.⁴²

În anul 1981, Direcția a VI-a (Cercetări Penale) a Securității raporta conducerii DSS că ”pentru prevenirea constituirii unor anturaje de persoane care erau pretabile la săvârșirea de fapte ce fac obiectul muncii de securitate, s-au întreprins măsuri mai ferme și diversificate – specifice muncii de securitate ori de miliție -, care au asigurat împiedicarea formării unor grupuri de elemente dușmănoase sau neutralizarea unor astfel de tendințe”.⁴³

În anul 1980, una din preocupările majore ale Securității a fost, ca și în alți ani, ”prevenirea, descoperirea și lichidarea acțiunilor de redactare și difuzare a unor înscrisuri cu conținut dușmănos” sub „influența nocivă a postului de radio « Europa Liberă »” și ”acțiunile turbulente, cărora încercau să le dea o tentă politică, cu scopul de a expune orânduirea noastră socialistă denigrării din exterior”.⁴⁴ Față de aceștia ”s-a acționat cu mai multă operativitate, prin măsuri mai ofensive [...] atât prin măsuri cu caracter penal, cât și prin măsuri diversificate de prevenire”; prin desemnarea unora din autori ca ”bolnavi psihic” față de care ”s-a acționat prin obligarea la tratament medical [...] și internarea medicală a celor periculoși”; în sfârșit, ”s-a acționat cu bune rezultate, împreună cu organele de miliție, pentru neutralizarea unor astfel de acțiuni prin sancțiuni de drept comun (subl.m.)”.⁴⁵

35 Arhiva CNSAS, D8852, Vol 23, fila 83 verso.

36 Arhiva CNSAS, D 8852, Vol. 23, f. 54.

37 Arhiva CNSAS, D 8852, Vol. 23, f. 44 verso.

38 Arhiva CNSAS, D 8852, Vol. 23, f.47 verso, f.49 verso. Vezi și f. 80 verso : ”o rezolvare într-o cauză poate să fie foarte bună sub aspect juridic, dar catastrofală din punct de vedere al consecințelor. Trebuie să rezolvăm problemele politic și nu pur juridic”.

39 Arhiva CNSAS, D 8852, Vol. 23, f. 103 verso : ”fals și uz de fals, delapidare, înșelăciune [...], deținere de valută, operațiuni cu mijloace de plată străine”.

40 Arhiva CNSAS, D 8852, Vol. 23, f. 104.

41 Arhiva CNSAS, D8852, Vol 23, f. 88

42 Arhiva CNSAS, D8852, Vol 23, fila 83 verso.

43 Arhiva CNSAS D 552, f. 17 verso.

44 Arhiva CNSAS D 552, f. 18 verso.

45 Ibidem.

Din aceste motive, cazurile de condamnare pentru ”propagandă împotriva orânduirii socialiste” au fost relativ puține sub regimul duplicitar ceaușist. Și asta, încă o dată, pentru că disidenții, mai ales arestați pe motiv politic, ”nu dădeau bine” imaginii externe a dictatorului. Marea majoritate a cazurilor s-au soluționat printr-o condamnare de drept comun, care constituia ”respectarea neabătută a ordinelor Comandantului suprem, și a conducerii DSS”.⁴⁶ În anul 1985, Vasile Gheorghe, șeful Direcției a VI-a Cercetări penale stabilise o politică precisă a mistificării: ”Când se va stabili că anumite elemente au săvârșit atât fapte antisociale care fac obiectul muncii de securitate, cât și infracțiuni de drept comun, contravenții sau abateri ... vor fi luate, după caz, fie măsuri de prevenire pe linie de securitate, și concomitent, de sesizare a organelor competente, fie numai de sesizare a acestor organe. În situațiile în care intervenția organelor de securitate ar putea conduce la unele implicații negative, vor fi luate măsuri numai pe linia altor organe [...] Acțiunile de destrămarea a unor anturaje cu astfel de preocupări [cultice] [vor fi] realizate, de regulă, prin intermediul organelor de miliție... Cazurile în care se preconizează luarea de măsuri de prevenire împotriva cetățenilor străini [vor fi] lucrate] cu discernământ sporit, cu participarea organelor de cercetare penală a securității, iar finalizarea acestora se va face sub acoperirea altor organe (pașapoarte, miliție, etc)”.⁴⁷

Descoperim astfel în aceste dosare mii de cazuri de opoziție și disidență mai puțin sau deloc cunoscute, care au fost ”rezolvate” de Securitate prin ”sesizarea altor organe”, inclusiv Procuratura Generală, evident pentru înscenări de drept comun, similare cu cazul Gheorghe Ursu. Se ”valorificau” astfel ”informații despre intenții ostile” și ”ca urmare aceste organe [respectiv Procuratura] au acționat, prin măsuri specifice, cu bune rezultate [...] evitându-se astfel intervenția organului de securitate”.⁴⁸

Dosarele Securității depuse ca probe noi demonstrează că toate direcțiile Securității se ocupau în principal de represiunea deghizată. Din documente precum nota-raport a USLA din 26 iunie 1988, aflăm că „în concluzie cu Direcția I și Direcția a IV-a” ***împotriva « unor elemente periculoase » capabile de ”savârșirea unor fapte de natură a afecta securitatea statului [...] în 13 cazuri s-a început urmărirea penală pentru infracțiuni de drept comun, 3 elemente au fost influențate pozitiv, iar alte 8 avertizate”***.⁴⁹

Un astfel de caz, tipic pentru genul de ”obiective” din „baza de lucru” a USLA a fost ”Jora”. Apreciat drept ”element deosebit de periculos din București, care intenționa să detoneze materiale explozive în locuri publice din Capitală; a fost arestat – în urmă unei combinații – pentru furt din avutul personal, judecat și condamnat în conformitate cu prevederile legii. În caz se continuă măsurile de control, împreună cu Direcția a IV-a, pe timpul cât « JORA » se va afla în detenție”.⁵⁰ Se remarcă și aici similaritatea cu cazul inginerului Gheorghe Ursu, care a fost în continuare anchetat și torturat de Securitate în timpul detenției la miliție.⁵¹

46 Arhiva CNSAS D 8852, Vol 23, f. 88.

47 Arhiva CNSAS, D 8852, Vol 1, fila 98.

48 Ibidem.

49 Arhiva CNSAS, D 4038, Vol 1, fila 50 verso.

50 Ibidem.

51 Vezi declarațiile martorilor și documentele Securității aflate în dosarul de la Curtea de Apel București nr. 2500/2/2017.

Tot USLA se ocupa de ”destrămarea a 89 de anturaje necorespunzătoare la care erau atrase peste 25 de persoane, în special tineri scăpați de sub controlul familiilor și al factorilor educaționali. Într-un număr de 12 cazuri s-a dispus începerea urmăririi penale”.⁵² În legătură cu ”obiectivele diplomatice”, USLA s-a preocupat nu atât de paza lor împotriva atentatelor, ci cu prevenirea intrării ”în sediile misiunilor a persoanelor din categoria celor date în consemn ori care aveau asupra lor materiale cu conținut necorespunzător”.⁵³

Direcția a VI-a (cercetări penale), condusă în anii 1985-1989 de colonelul Vasile Gheorghe, în strânsă colaborare cu Unitatea Specială “S” (înscrisuri) a implementat deghizarea represiunii în mod sistematic. ”Acționând în spiritul Programului de măsuri al Departamentului Securității Statului pe **anul 1985**, împreună cu unitatea specială “S”, *s-a trecut mai operativ la finalizarea, prin măsuri adecvate, și de regulă, sub acoperirea organelor de miliție (subl.m.), a 81 de cazuri de autori de înscrisuri cu conținut necorespunzător*. În cercetări s-a acordat o mai mare atenție stabilirii mobilului și scopului urmărit de făptuitori și, atunci când s-a impus tragerea la răspundere penală, prin extinderea cercetărilor, **am realizat aceasta, pentru infracțiuni de drept comun**” (subl.m.). *De exemplu, într-un caz de difuzări masive de înscrisuri cu conținut deosebit de virulent, al căror autor era un inginer care vroia să fie condamnat pentru o infracțiune politică spre a se face cunoscut în străinătate, ca fiind persecutat pentru delict de opinie, în urma verificărilor mai ample, am descoperit că de fapt acesta era hoț, sustragând curent electric în valoare de peste 30,000 lei. [...] L-am trimis în judecată pentru furt, fapt ce a devenit cunoscut și în cercul său de relații, fiind astfel demascat că infractor de drept comun (subl.m.). Raportez că, datele obținute ulterior luării măsurilor împotriva acestor categorii de persoane, relevă eficiența lor, întrucât cei în cauză n-au mai recurs la repetarea faptelor*”.⁵⁴

Trebuie subliniat aici că raportul de mai sus acoperă exact anul 1985, când conform probelor din dosarul nr. 2500/2/2017 aflat în judecată la Curtea de Apel București, inginerul Gheorghe Ursu a fost anchetat, torturat și ucis de Securitate ”sub acoperirea miliției”, el făcând evident parte din cele 81 de cazuri de ”*autori de înscrisuri cu conținut necorespunzător*”. Rezultă deci că acel caz nu a fost o excepție, ci mai degrabă, conform ”regulii”. De altfel, în același an 1985, anchetatorul și torționarul principal al lui Gheorghe Ursu, Pirvulescu Marin, a fost evidențiat pentru o ”contribuție mai mare adusă la îndeplinirea sarcinilor ce au stat în față unității în anul 1985, pe linie de cercetare penală”.⁵⁵

De remarcat și faptul că acțiunile Direcției a VI-a făceau parte din represiunea politică generalizată și sistematică îndreptată împotriva opozanților regimului Ceaușescu, ordonată de dictatorul însuși: ”Concluziile desprinse din cercetările efectuate în cazurile privind [...] difuzările de înscrisuri, ca și în alte 7 cauze penale având în vedere propaganda împotriva orânduirii socialiste, instrumentate în 1985, impun ca, în activitatea de viitor, să ținem permanent seama de orientarea fundamentală, subliniată cu claritate de Secretarul

52 Arhiva CNSAS, D 4038, Vol 1, fila 50 verso.

53 Arhiva CNSAS, D 4038, Vol 1, fila 51.

54 Arhiva CNSAS, D 8852, Vol. 1, f. 23.

55 Arhiva CNSAS, D 8852, Vol. 1, f. 5 verso.

general al partidului în raportul prezentat la Congrsul al XIII-lea, în sensul că « trebuie să respingem cu hotărâre toate încercările făcute de cercurile reacționare, imperialiste, de a denigra mărețele realizări ale poporului nostru », cerință care trebuie să constituie suportul măsurilor ferme de prevenire și combatere a oricăror acțiuni sau manifestări ostile orânduirii noastre socialiste”.⁵⁶

Rapoartele Direcției a VI-a a Securității demonstrează subordonarea totală a justiției comuniste față de poliția politică. Iată un exemplu, repetat de fapt în fiecare an: **”În anul 1984 nu ne-am înregistrat cu nici un caz de reținere sau arestare nelegală, de achitare sau de restituire pentru completarea și refacerea urmăririi penale. În cercetarea și finalizarea tuturor cazurilor, în care s-au dat soluții penale, am conlucrat permanent și principial cu organele de procuratură și justiție”**.⁵⁷

24. Dimensiunea deghizării represiunii la nivelul țării

Din tabelul statistic **”Acțiuni și măsuri preventive – semestrul I / 1988”**, se consemnează că la nivelul țării, **Securitatea recursese la 4.912 ”sesizări ale organelor de miliție și procuratură”**, mai mult decât numărul avertizărilor, influențării pozitive și atenționărilor din aceeași perioadă, **de unde rezultă magnitudinea deghizării represiunii ”sub acoperirea miliției și procuraturii”**.⁵⁸

Alte înscrisuri din arhiva CNSAS care dovedesc caracterul generalizat și sistematic al acțiunilor de disimulare a represiunilor politice sub falsul pretext al cercetărilor efectuate de către organele de miliție pentru infracțiuni de drept comun (în folder-ul înscrisuri-CNSAS-represiune-generalizată):

1. Documente din arhiva CNSAS cota D 16527, Vol 63; Din acest dosar rezultă că în România, în timpul regimului comunist, întreaga populație civilă se află sub strictă observație a organelor de securitate. Din ordinul ”Comandantului suprem” și al Ministrului de Interne, Tudor Postelnicu, trebuiau identificate ”în localități, medii, obiective, toate elementele pretabile de acțiuni protestatare”.

Conducătorul Serviciului de Securitate din acel moment, inculpatul Tudor Postelnicu, le-a trasat următoarea sarcină șefilor serviciilor județene de securitate: ”Să-i găsim ca borfași, ca hoți (subl.m.), să acționăm cu miliția, cu alte organe din statul nostru și să nu facem din această o chestiune politică care, ulterior, să aibe implicații asupra intereselor românești peste hotare”. (p. 99v).

2. Documentul din arhiva CNSAS cota D 17870, Vol. 146, respectiv manualul strict secret Bazele muncii de securitate. Manualul, conceput ”așa cum sublinia tovarășul Nicoale Ceaușescu”, pe baza ”sarcinilor de partid” și a ”prevederilor legilor Republicii Socialiste România”, demonstrează natura sistematică a represiunilor politice generalizate și sistematice de la nivel național: ”principala preocupare a organelor securității o constituie prevenirea oricărei acțiuni de natură să pună în pericol securitatea statului”, acțiuni care includeau ”acte

56 Arhiva CNSAS, D 8852, Vol. 1, f. 5.

57 Arhiva CNSAS, D 8852, Vol. 1, f. 40.

58 Cota CNSAS C4038 Vol 1, filele 32-33.

ostile orânduirii noastre sociale și de stat”, ”propaganda împotriva orânduirii socialiste” (art. 166 C. Pen. 1968), respectiv ”propaganda pentru schimbarea orânduirii socialiste”.

Mai mult, este incriminată inclusiv ”redactarea scrierilor cu conținut dușmănos, fără însă a le fi difuzat”, dacă ”erau elaborate și păstrate în scopul difuzării” (p. 81).

3. Documentul din arhiva CNSAS cota D 5625, respectiv lucrarea secretă ”Discernământul politic și juridic, cerință principală a organizării și desfășurării activității organelor de Securitate și Miliție” a Ministrului de Interne din 1972, Ion Stănescu.

Respectivă lucrare dovedește aservirea totală a forțelor de ordine ale statului român dictatorului Nicolae Ceaușescu: ”Prin înaltă ținută științifică, izvorită din aplicarea creatoare a marxism-leninismului la realitățile concrete din România, raportul prezentat de secretarul general al partidului ridică pe o treaptă superioară gândirea teoretică a partidului” (prefață).

Autorul cere ca „în conceperea și realizarea acțiunilor de curmare a unor activități antisociale trebuie să acționăm diferențiat, pornind de la interesele securității statului... Când un legionar cunoscut cu manifestări ostile are la activul său și alte fapte penale, este preferabil să-l trimitem în judecată pentru cele din urmă și în acest caz, Securitatea să nu se afișeze. Recurgem la trimiterea sa în judecată pentru activitate contra securității statului *numai atunci când nu avem altă posibilitate* (subl.n.) și când situația operativă impune luarea acestei măsuri.

4. Documentele din arhiva CNSAS, cota D131, Vol 1, P II

La sfârșitul anilor 1970, deghizarea represiunii politice exercitate asupra populației civile era ordonată explicit de către conducerea Direcției Securității Statului. Astfel, în ”Planul de măsuri pentru intensificarea activității de cunoaștere, prevenire și neutralizare a acțiunilor dușmănoase inițiate de foști condamnați pentru infracțiuni contra securității statului” (D 131, Vol 1, P II, filele 1-10), aprobat de ministrul de interne Tudor Postelnicu, se învedera cadrelor de securitate că ”se vor aplica în scop preventiv... informațiile referitoare la fapte infracționale de competența organelor de miliție, ori comportări imorale, în vederea compromiterii și izolării (subl.m.)” opozanților regimului (D 131, Vol 1, P II, fila 4).

5. Documente din arhiva CNSAS cota D 131, Vol. 1, P.I, (A se vedea Anexa 12).

Ordinul de deghizare a represiunii politice desfășurate de către organele de securitate era aplicat de toate direcțiile de securitate, centrale și județene.

De exemplu, dintr-un raport al Direcției I a Securității Statului aflăm că ”Pentru sporirea eficienței muncii preventive, s-au avut în vedere și faptele săvârșite de către elementele dușmănoase, date în competența miliției (subl.m.)” (f. 95).

6. Revista Securitatea Nr. 3 (75) -1986, articolul ”Modalități de sporire a contribuției organelor de cercetare penală la rezolvarea unor sarcini operative de securitate” (filă 55 și următoarele). Autorul acestei publicații, fostul maior de Securitate din Direcția a VI-a, Alexandru Olaru (ajuns general SRI după Revoluție), prezintă avantajul ”informativ-operativ” al deghizării anchetelor politice de către Securitate, respectiv posibilitatea că odată arestați de miliție, disidenții să fie cercetați în continuare (în stare de arest, ca și în cazul Ursu) , ”interogați într-un stil ofensiv” și ”cu fermitate sporită, pentru descoperirea cu operativitate a tuturor participanților”, ”renunțând la măsurile timide”.

Înscrisurile de mai sus prezintă importanță în sensul dovedirii metodelor de represiune și de deghizare pe scara generală a represiunii politice efectuate de către Securitatea Statului, ca politică de stat, sistematică și generalizată. Multe dintre metodele care se regăsesc în aceste

documente s-au aplicat în cazul Gheorghe Ursu. Din aceste documente rezultă și alte cazuri de represiune similare cu cel de față, unele dintre acestea fiind instrumentate chiar de către inculpații din prezenta cauză.

7. Documentul din arhiva CNSAS cota C 3614 – Registru - persoane încarcerate în Arestul Direcției Cercetări Penale, D.S.S., urmărite cu mijloace T.O. (1988-1989).

Conform înscrisurilor din acest dosar, lt. col. Pîrvulescu Marin îi sunt predate materiale obținute ca urmare a utilizării T.O. în legătură cu grupul Petre Mihai Băcanu. C 3614, f. 3v (cadrul 8).

Înscrisul de mai sus arată că și în acel caz eminent politic, inculpatul Pîrvulescu Marin a urmărit ”tragerea la răspundere penală, prin extinderea cercetărilor... pentru infracțiuni de drept comun”.

8. Documente din arhiva CNSAS cota P 1720, vol. 1 și 2 - declarațiile lui Petre Mihai Băcanu despre presiunile exercitate asupra sa de către informatorii din celulă și documente din dosarul lui informativ, care de asemenea se coroborează cu declarația sa dată în fața organelor de urmărire penală.

Aceste documente demonstrează, încă o dată, ca și în cazul Băcanu, că Securitatea și inculpatul Pîrvulescu Marin au încercat deghizarea represiunii politice exercitate în fapt sub pretextul unei cercetări desfășurate de către organele de miliție pentru infracțiuni de drept comun, ca și în cazul Ursu Gheorghe.

9. Documente din arhiva CNSAS cota C 375, vol. 3, anume Registrul în care cei ce lucrau în cadrul D.C.P. - D.S.S. treceau persoanele scoase la anchetă, unde se regăsesc inculpații Pîrvulescu Marin și Hodiș Vasile în calitate de anchetatori ai unor persoane implicate în evenimentele de la Brașov.

Înscrisurile de mai sus prezintă importanță în sensul dovedirii faptului că inculpații Pîrvulescu Marin și Hodiș Vasile anchetau arestați politici (în acest caz, participanți la manifestațiile de la Brașov) care erau încarcerați în arestul IGM, ca și în cazul lui Gheorghe Ursu.

10. Documente din arhiva CNSAS cota I 2217, vol. 11, f. 266-267v.

Aceste înscrisuri relevă un exemplu de dezinformare (1977, cazul Goma, ”Nota raport cu propuneri de plasare a unor date și versiuni de dezinformare vizând contracararea speculațiilor ce se fac pe seama arestării lui Paul Goma”), din 23.05.1977 (dată de pe ștampila/intrare 23.06.1977), ex. nr. 1, gral. mr. Tăbăcaru Dumitru, col. Neda Octavian, Direcția I și Serv. ”D” / Dezinformare.

Sunt dovedite astfel tehnicile de dezinformare ale Securității, inclusiv de compromitere ”în rândul corpului diplomatic acreditat la București, precum și în unele cercuri politice din străinătate”, prin acuzații de infracțiuni de drept comun și boli imaginare, ca și în cazul lui Gheorghe Ursu (a se vedea în acest sens, Telegrama Ministerului Afacerilor Externe al României din 26.11.1986 către ambasadorul român de la Washington, în Dosarul de urmărire penală al cauzei, volumul 12 filele 79-97, în special filele 81 și 84-87 - prin aceste documente fiind transmise următoarele date și versiuni de dezinformare: că Ursu Gheorghe ar fi fost un ”speculant notoriu”, ale cărui fapte ”nu au avut un caracter politic” și care ar fi fost operat de ”ocluzie intestinală” și ar fi decedat ”datorită unor afecțiuni cardiace preexistente”.

11. Raportul din Cota CNSAS C 4042, vol. 1, privind activitatea serviciului ”T” pe anul 1986. Securitatea Municipiului București, din 25.12.1986: ”/... / reinstalarea dispozitivelor T.O.

în celulele de la arestul miliției. /... / În prezent, lucrările T.O. de la arestul miliției au fost desființate datorită amenajărilor, urmând ca după terminarea acestora (ianuarie 1987) ele să fie reinstalate, măbind numărul de la 5 la 7 celule. Totodată se vor revizui și camerele de anchetă, cu această ocazie va fi stabilit un sistem perfecționat de conlucrare cu serviciul de cercetare din cadrul miliției, prin care să se respecte metodologia de lucru”. Cota CNSAS C 4042, vol. 1, f. 473-489, în special f. 475, 483 - documente referitoare la Unitatea Specială ”T” (1986-1987). (2 file).

Înscrisurile de mai sus prezintă importanță în sensul dovedirii faptului că tehnică operativă se utiliza în arestul Miliției și că Securitatea era cea care se ocupă de instalarea dispozitivelor T.O. în arestul Miliției, cu care ”conlucra” conform unei ”metodologii de lucru” și de valorificare a informațiilor astfel obținute.

25. Câteva mărturii ale victimelor represiunii din 21/22 decembrie 1989 din București

Vă rugăm să regăsiți în cele ce urmează o serie de extrase din primele trei volume ale Dosarului nr. 11/P/2014 al Secției Parchetelor Militare, aflat pe rolul ICCJ (Jilava). Este de menționat că represiunea Securității și Miliției din acea noapte a făcut peste 1200 de victime (arestate și anchetate violent, bătuți pe stradă, călcați în picioare la sediile Miliției). 49 de revoluționari în acea noapte⁵⁹:

Victima Antonescu Ioan: *”în ziua de 21 decembrie 1989 am participat la manifestația anticeaușistă din Piața Universității București”. Am fost ”lovit cu bastoanele, cu pumnii și cu picioarele”. Am fost dus la poliția Capitalei unde am fost din nou bătut. ”Eram culcați cu fața în jos și cu mâinile la ceață, fiind călcați cu picioarele atunci când ridicam capul. După aproximativ 2 ore, ne-au legat cu o sfoară groasă doi câte doi și apoi ne-au îmbarcat într-o dubă transportându-ne la Penitenciarul Jilava”.*

Victima Aliței Floarea: *”în seara zilei de 21 decembrie – în jurul orei 23 când a început să se tragă”. S-a refugiat împreună cu alți manifestanți în holul hotelului Majestic, însă un căpitan de la recepția hotelului a chemat forțele de ordine care i-au prins și bătut. ”Am avut capul spart în două locuri, părul scalpat în mai multe locuri, o leziune pe obrazul stâng și bătută aproape la milimetru, învinețită și neagră toată. După aceea am fost aruncați într-un camion peste niște cadavre cu ceilalți manifestanți”. Am fost duși la poliția Capitalei unde iar am fost bătuți cu picioarele și bastoanele de polițiști, apoi duși în jurul orei 2 la Jilava”.*

Victima Arsenie Constantin: *”a apărut un microbuz (nu era de miliție) dar din el au coborât 12 milițieni înarmați cu mitraliere. Ne-au înconjurat și au început lupta, mai bine zis bătaia. ”...prima data m-au lovit în față, mi-au spart arcada stângă și buza inferioară”. Raport medico – legal arata ca Arsenie Constantin a avut leziuni la buza inferioară, arcada stângă și alte traumatisme corporale, ”ieșind în evidență urme de lovituri pronunțate de pat de armă și bocanci”.*

Victima Apachitei Bogdan Radu: *”în fața sălii Dalles era un baraj format din milițieni în uniformă obișnuită și alții îmbracați într-o ținută cum nu mai văzusem până atunci. Erau*

59 Nume fi.ier : Înscrisul.10.Dosar.Revolutie.Jilava.vol.1-3.violente.asupra.opozantilor.21.dec.pdf.

îmbraçați în scurte sau combinezoane albastre, aveau caști în cap albe sau albastre iar în mâini aveau bastoane în mâna dreaptă și scuturi în mâna stângă. La șold aveau pistol. Ceea ce m-a frapat a fost faptul că nu aveau grade, nici însemne de arme, nici petlițe, nimic, deși soldați nu erau deoarece erau toți trecuți de 30 de ani, alții chiar mai în vârstă”. Rezoluția procurorului menționează că victima a fost supusă “în mod repetat unor acte de violență prin lovire cu pumnii și bastonul de cauciuc”.

Victima Bădilaș Gabriel: *”am fost lovit în cap cu bastoanele, cu pumnii și cu picioarele. La un moment dat am simțit o lovitură foarte puternică în cap, spărgându-mi-l. ...m-am trezit în fața unui culoar în care de o parte și de alta se aflau milițieni care au început să mă lovească. Ulterior am fost așezați cu fața la perete și cu mâinile ridicate. Din cauza loviturilor primite, mi-am pierdut cunoștința. Nu mai rețin ce s-a întâmplat, dar la un moment dat, când mi-am revenit am simțit miros de benzină, motorină, eram foarte murdar. Mi s-a ordonat să urc în mașină, moment în care am fost lovit din nou cu bastonul. Mașina era foarte încărcată cu oameni, erau tixite. Am fost transportați la închisoarea Jilava”.*

Victima Băloi Dumitru: *”40 de oameni îmbrăcați în haine de militari în termen, dar cu o vârstă mult mai mare, cum de altfel ar trebui să aibă această categorie de oameni care-și efectuau stagiul militar”... ”am fost lovit violent în cap cu un baston de cauciuc”. ”Ajunși la circa 14 miliție am fost băgați într-un fel de garaj, unde am fost interogați și puși cu fața la perete cu mâinile sus și pentru că nu puteam ridica mâinile foarte sus, datorită hainelor am fost lovit cu un baston de cauciuc peste mâini și spate până când a țâșnit sângele din degete”.*

În dosarul nr. 76/P/1990 al Secției Parchetelor Militare s-au efectuat cercetări față de inculpații Postelnicu Tudor (fost ministru de interne), Vlad Iulian (fost ministru secretar de stat la Ministerul de Interne și șef al Departamentului Securității Statului) și alții, sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prev. de art. 189 alin. 2 C.pen. cu aplic. art. 41 alin. 2 C.pen, reținându-se în sarcina acestora că au ordonat **”lipsirea de libertate în mod ilegal, în perioada 21-22.12.1989, a unui număr de 1.245 persoane care au participat la manifestațiile din București. De asemenea, inculpații Pârvulescu Marin (fost ofițer de cercetare penală în cadrul Direcției a VI-a a fostei D.S.S.), Ștefan Gheorghe (ofițer de cercetare penală în cadrul Direcției a VI-a a fostei D.S.S.) și Gureșoae Ion (fost ofițer de cercetare penală în cadrul Direcției a VI-a a fostei D.S.S.) au cercetați sub aspectul săvârșirii infr. prev. de art. 266 alin. 2 C.pen. cu aplic. art. 41 alin. 2 C.pen, reținându-se că în noaptea de 21/22.12.1989 au insultat, amenințat și lovit mai mulți manifestanți în scopul de a obține de la aceștia declarații cu privire la participarea lor la mișcarea de protest din mun. București, precum și cu privire la conducătorii și organizatorii acestei mișcări”.** Aceștia au fost trimiși în judecată prin rechizitoriul nr. 76/P/1990 din 15.08.1990 al Secției Parchetelor Militare din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și în final au fost condamnați.

26. Sentința definitivă de condamnare pentru genocid a lui Tutor Postelnicu și a altor inculpați din conducerea regimului comunist pentru presiunea de la Revoluție⁶⁰

Sentința nr. 2 din 2 februarie 1990, din Dosarul Revoluției aflat în judecată la Curtea

de Apel București, volumele ”Sentințe definitive”, dosar nr. 33/1990.

27. Sentința defintivă de condamnare pentru favorizare la genocid a lui Vlad Iulian, fostul șef al Securității și a altor inculpați din conducerea comunistă pentru represiunea de la Revoluție⁶¹

Sentința nr. 5 a Curții Supreme de Justiție, din dosar nr. 23/1991 dată în 22 iulie 1991.

Înscrisurile de mai sus probează violențele la care au fost supuși opozațiii regimului Ceaușescu la Revoluție și rolul central pe care l-au avut Securitatea și forțele Ministerului de Interne în uciderea, rănirea, arestarea ilegală și anchetarea cu o violență extremă a mii de victime care au avut curajul să-și manifeste opoziția față de regimul de dictatură în Timișoara, București și în alte orașe.

Prin mijloacele folosite, aceasta represiune a fost continuarea și concluzia represiunii din toți anii regimului de dictatură al lui Nicolae Ceaușescu.

28. Mărturii din volumul „REVOLUȚIA ASCUNSĂ. Iași 14 noiembrie 1989”⁶²

Și acest înscris demonstrează violențele la care au fost supuși membrii grupului care a încercat să organizeze o manifestație la Iași pe 14 decembrie 1989, fără însă a reuși să iasă în stradă. Ei au fost arestați înainte de a-și realiza planul și au fost supuși la torturile cunoscute:

„Nu doresc nici dușmanilor mei tratamentul la care am fost supus”⁶³;

”Un anchetator a luat un baston de cauciuc și mi-a învinețit bine mâinile, mi-a contorsionat degetele, vreo opt zile după, abia am reușit să scriu declarațiile, nu se înțelege mai nimic din el”;

”O altă tortură era să stai în genunchi; era un dulap de fier, stătea rezemat cum puteai, iar tălpile erau expuse și dădea cât putea de tare cu acel baston. Dacă erai descălțat era mai bine, căci dacă erai încălțat durea mai tare, acolo fiind geografia corpului uman, chiar nu știai ce te mai doare”⁶⁴.

Dincolo de torturile fizice, Securitatea recurgea și la alte tehnici de intimidare sau de obținere a informațiilor dorite:

”În afară de bătăi erau tot felul de amenințări, intimidări; nu valorai ca ființă umană nici doi bani. ne jigneau și înjurau pe mine și familia mea. M-au torturat continuu: fără somn, cu bătăi, cu amenințări că mă aruncă de pe clădire, că mă înecă etc. Pe 18 decembrie 1989 am primit mandat de arestare. Mi l-au dat să semnez că am luat la cunoștință, am semnat și m-au dus jos, unde m-au dezbrăcat, mi-au dat zeghea, care mirosea oribil a urină. Celula era

61 Nume fișier: Inscrisul.12.sentinte.definitive.vol.2.f.40-95.Vlad.Iulian.genocid.pdf.

62 Nume fișier : Inscrisul.13.fragmente.cassian.Iasi.14.noiembrie.1989.pdf.

63 Revoluția ascunsă. Iași, 14 decembrie 1989, p.446.

64 Ibidem, p.522-523.

groaznică [...] nu puteai să spui nimic, [colegul] putea fi și el tot cu ei” - arată **Vasile Vicol**⁶⁵. **Victima Cassian Maria Spiridon** relatează că în arestul Securității a văzut „un coleg de institut, deja anchetat și care se ținea de coaste, se înțelege de ce”. În timpul anchetei, ofițerii „se schimbau, eu rămâneam sub tirul întrebărilor repetate și pus să scriu declarații. Era clar, știau tot. M-au amenințat cu « Cristinel ». Nu știam cine-i. A doua zi am aflat: era bastonul de cauciuc”. ”Dădeam o declarație, urma o repriză de bătaie. Unul mă lovea la tălpi, altul pe spate iar altul îmi dădea cu pumnii în cap”. “Au vrut să mă scoata spion. N-am păstrat nici un secret, n-am rezistat”⁶⁶.

A treia oară când a fost arestat, tot de la institut, Cassian Spiridon a fost anchetat în fața șefului Securității - colonelul Constantin Ciurlău:

”A intrat un tip masiv, cu ochelari și păr scurt, semăna surprinzător cu Dan Grigore. Mi-a cerut să urc pe scaun. M-am urcat. A început să urla: Nu așa, în genunchi pe scaun! M-am conformat [...]. A început să mă lovească la tălpi cu bastonul, minute în șir, pînă obosea – îl auzeam cum gîfîie. Am obiceiul, cînd mă doare ceva, să nu scot nici un sunet, să nu urlu. Mă bătea și eu nu spuneam nimic, îmi mai scăpa bastonul peste picioare, peste fese, pe spinare. Se mai odihnea și, iar de la capăt. În pauze discutam destul de inteligent cu tovarășul. Avea doctoratul în drept căpitanul Lazăr[...] A venit și colonelul Ionescu, un bătrînel scund, jovial și foarte patern. De fapt îl chema Trașcă⁶⁷. După ce m-au întins pe masa [...], colonelul a început să mă lovească în cap și pe spate cu pumnii, iar căpitanul lucra, în rest, cu bastonul”⁶⁸.

După opt ore, timp în care a fost batut „îndesat”, în paralel, o alta echipă de anchetatori a recurs și la tehnici emoționale de intimidare, prin chemarea și implicarea soției în anchetă. După aproape 24 de ore de teroare, i s-a spus că va fi închis, iar printr-o curte interioară a fost preluat de milițieni:

”La etajul doi mi-au cerut să mă dezbrac la pielea goală. Cred că a fost cel mai umilitor moment. M-au căutat peste tot, sub limbă, în anus etc. Mi-au dat hainele vîrgate, m-au pus să semnez o fișă de primire-predare și am devenit numărul 31”⁶⁹.

Stefan Prutianu: ”...pînă atunci a fost cel mai negru coșmar. Erau foarte instruiți. Unul susținea că-i doctor în filosofie. Nu l-a împiedicat să mă bată la tălpi. A fost o ancheta înfiorătoare. Presiunea psihică era combinată cu cea fizică. Am cedat și le-am spus tot ce știam. Nu m-au crezut că n-am legături superioare. Nici nu aveam, de la mine pornise totul”⁷⁰. ”Ne-au bătut – și băteau absolut crunt, erau câte doi care mă băteau pe mine... te luau la bătaie pentru că voiau să le spui. Ce? De fapt, ei nu înțelegeau că noi nu aveam pe nimeni deasupra, că asta era doar în mintea lor. Că nu puteau niște tipi, așa, ca noi, să organizeze

65 Ibidem.

66 Ibidem, p. 437.

67 Maiorul Ion Trașcă din Direcția a VI-a Cercetări Penale a DSS din București l-a torturat și pe disidentul Radu Filipescu; a se vedea declarația acestuia din Borbély Ernő, Academia politică de la Aiud: deținuți politici în România anilor '80, ed. îngrij. de Dalia Báthory, Andreea Cârstea; cuv. înainte de Szócs Géza. – Editura Polirom, Iași, 2019, p. 55.

68 Revoluția ascunsă, p.437-438

69 Ibidem.

70 Ibidem, p. 485.

așa ceva” - arată Cassian Spiridon⁷¹.

Din acest înscris mai rezultă ca anchetatorii, pentru a obține informațiile scontate din partea celor reținuți, se foloseau și de manipularea psihologică, inoculând în mod fals că s-au denunțat unii pe alții sau introducând în celulele lor informatori. *”Pe timpul cât am stat 3 zile în acel birou fără ferestre și am fost anchetat, am fost confruntat cu numitul Săcăleanu Ionel, care fusese agresat, brutalizat și căruia îi implantaseră mental, că eu l-aș fi « turnat » pe el și l-am antrenat într-o chestiune periculoasă”* – relatează **Prutianu**.

Torturile fizice au luat sfârșit când a fost transferat în celulă: „au început să-mi dea mâncare și apă”, „nu am mai fost deloc bătut, sub nicio formă, însă aveam picioarele foarte umflate, nu îmi puteam da jos cizmele” – mărturisește liderul manifestației care subliniază în schimb prezența celor care erau în celule cu arestații pentru ”a obține informații”⁷².

29. Marturiile din dosarul „*Părți vătămate, martori Iași*” din cadrul „*Dosarului Revoluției*” 11/P/2014, Dosar de urmărire penală, Iași, vol. B-V⁷³

Și această înscris demonstrează violențele la care au fost supuși membrii grupului „Iași, 14 decembrie”, coroborându-se cu mărturiile din volumul de mai sus.

Spre exemplu:

Odobescu Valentin *”a fost bătut în anchete la Securitate” și la eliberare ”prezenta urme de agresiuni”, ”un ofițer pe nume Matei îi îndemna pe ceilalți anchetatori să-i agresese pe cei reținuți”*⁷⁴.

Lui **Dumitru Rășcanu** anchetatorul i-a spus ”să nu mă mai implic în astfel de activități pentru a nu pune în pericol viața și integritatea celor doi copii ai mei”⁷⁵.

Nica Gheorghe relatează ca a fost anchetat continuu timp de 15 ore, de către 4-5 ofițeri de securitate, timp în care a fost amenințat *”cu pistolul la tâmplă”* de mai multe ori și auzea *”urletele”* din celula vecină, unde era torturat Moraru Georgel, în vârstă de 60 de ani⁷⁶. Tortura psihică era suplimentată și de alte amenințări: „îmi tot repetau în continuu că de aici nu voi mai ieși și voi fi împușcat și aruncat la cremator”, subliniind că urmează soția și copilul de 4 ani. *”Câteodată aceștia acționau trăgaciul, putând fi împușcat oricând în mod intenționat sau involuntar”* – completează Nica⁷⁷.

Georgel Moraru nu a putut fi convins să deconspire pe cineva, cu atât mai puțin pe cei pe care îi racolase. Cei anchetați au mărturisit că au fost cutremurați de *”violența sonoră”* pe care au auzit-o prin pereți în timp ce acesta era torturat de ofițerii de Securitate⁷⁸. Georgel Muraru reușise să-și creeze propria rețea; în cadrul acesteia a activat inginerul

71 *Revoluția ascunsă. Iași, 14 decembrie 1989*, p. 449.

72 Arhiva SPM, Dosarul Iași, vol. B-V, f. 78.

73 Nume fișier: Înscrisul.14.IASI-VOL.B-V.pdf.

74 „*Dosarul Revoluției*” 11/P/2014, „*Parti vatamate, martori Iasi*”, f. 1-4, declarație Rascanu Dumitru din 04.10.2007.

75 *Ibidem*.

76 Dosar de urmărire penală, Iași, vol. B-V, f. f.75.

77 *Idem*, f. 55 v.

78 *Idem*, f. 175.

Vasile Stoica, care la rândul său și-a creat propria rețea cu fratele acestuia. Stoica a confecționat o ștampilă cu care s-au făcut manifestele. ”Prin aplicarea și impresiunea ștampilei, am scris « JOI, 14 DECEMBRIE, ÎN PIAȚA UNIRII, ORELE 16.00 » – declara liderul manifestației Ștefan Prutianu, care preciza că frații Stoica au reușit să distribuie manifestele”⁷⁹.

Ioan Berlea, directorul Institutului de Cercetări Științifice unde lucrau multi dintre contestatari, a relatat cum ”*colegii arestați*” i-au explicat pe 22 decembrie maniera în care au fost ”*anchetați 24 de ore din 24*”, folosindu-se ”*metode de violență intensă*”. Un exemplu pertinent este Vicol Vasile care ”*a fost bătut de Securitate*” cu o atâta de ”*mare intensitate*”, încât pe 22 decembrie încă se simțea ”*extrem de rău*”, din cauza ”*leziunilor provocate*”⁸⁰. În general, directorul a remarcat că ”*unii au fost bătuți, alții bruscați pentru participarea la manifestația împotriva președintelui republicii și a statului*”⁸¹.

Dascălu Alexandru menționează că ”*doi tineri securiști*” i-au ”*pus mâna la gât și l-au scuturat*”, amenințându-l că ”*nu o să-mi mai văd copiii*”⁸². Vasile Vicol confirmă relatarea lui Dascălu și că acesta a fost supus la violențe ”*ca să recunoască implicarea sa*”.

Vasile Vicol a fost întrebat de la început de ”*aur*”, și a fost trecut apoi în ”*arestul miliției*”, confirmând ”*metodica*” Securității de a căuta pretexte de drept comun pentru a deghiza represiunea politică. Vicol a fost lovit ”*cu un baston pe mâini, picioare, tălpi, peste tot corpul*”, fiind obligat să stea ”*în genunchi pe scaun*” inclusiv de către procurorul militar Crismaru, care îl amenința cu acuzația de ”*propagandă împotriva orânduirii socialiste*” (art. 166 vechiul cod penal)⁸³.

Titi Iacob a fost și el ”*așezat în genunchi pe scaun cu capul pe fișet*” și a fost ”*lovit la tălpi și palme cu un baston de cauciuc*” de anchetatori, în timp ce șeful Securității județene Ciurlău Constantin le spunea acestora ”*frige-l, încălzește-l*”⁸⁴.

Înscrisurile de mai sus probează similaritatea metodelor de anchetă violentă folosite la Revoluție de aceleași cadre de Securitate cu cele pe care le-au folosit, în anii ,70 și ,80 asupra deținuților politici de la Aiud, asupra lui Vasile Paraschiv, asupra brașovenilor în 1987, asupra celor anchetați de Securitate în mare parte sub acoperirea miliției, pe tot teritoriul țării, la fel cum o demonstrează și documentele prezentate supra. O represiune care, după cum o arată documentele Securității, s-a conformat doctrinei ”prevenției”, și anume de camuflare a represiunii politice, specifice regimului Ceaușescu.*

Toate aspectele prezentate mai sus reprezintă aspecte care nu au fost cunoscute la soluționarea cauzei și care dacă ar fi fost luate în considerare de către instanța de fond sau de apel ar fi condus la pronunțarea unei hotărâri diametral opuse, dovedind existența situației premisă a infracțiunilor de care au fost acuzați inculpații

79 *Idem*, f. 178.

80 „Dosarul Revoluției” 11/P/2014, „Părți vătămate, martori lași”, f. 180-181.

81 *Ibidem*.

82 *Idem*, f. 181 v., 196 v.

83 *Idem*, f. 202.

84 *Idem*, f. 200 v.

din dosarul penal nr. 2500/2/2017.

30. Faptele și împrejurările descrise în Ordonanța 24.07.2018 din dosarul 18/P/2016, „Procesul Comunismului”

Nume fișier: ordonanța 24.07.2018.doar.18.P.2016.pdf

În acest dosar sunt descrise multiple cazuri de abuzuri și represiune politică împotriva unor opozanți ai regimului Ceaușescu:

- **Bia Marian**
- **Miron Vasile Remus**
- **Rădulescu Noela și tatal ei, Făiniță Constantin**

31. Dosarele penale ale unor disidenți, de la CNSAS, condamnați definitiv pentru învinuiri politice în anii 80:

- Nume folder: cnsas20210502-bia.barut.horopciuc.beciu

Depunem un număr de 4 dosare penale ale disidenților: Beciu Nicolae, Horopciuc Ananii, Bia Marian și Barut Gilbert.

Din aceste dosare rezultă represiunea sistematică a Securității împotriva acestor opozanți, care au fost arestați și în final condamnați pentru opoziția lor la regimul Ceaușescu. Din documentele medicale din dosare se poate vedea înrăutățirea stării de sănătate a arestaților în timpul anchetei și detenției. De asemenea, se poate vedea schimbarea declarațiilor în urma anchetei. Astfel, opozantul Beciu declară pe 14 sept. 1981 că nu regretă faptele, respectiv ”înscrisul dușmănos”, respectiv scrisoarea batjocoritoare pe care i-a trimis-o lui Nicolae Ceaușescu. Se remarcă desigur că anchetarea și condamnarea au fost ilegale chiar și după legea de atunci, actul lui Beciu nefiind desigur de propagandă împotriva orânduirii socialiste. Mai mult, se poate vedea ca pe 15 sept. 1981, Beciu, evident silit de anchetatori, declară ca regretă fapta.

III. Existența unor hotărâri judecătorești definitive care nu se pot concilia

În ceea ce privește cazul prevăzut la art. 453 alin. 1 lit. e), acesta privește situațiile în care două sau mai multe hotărâri judecătorești definitive pronunțate în cauze distincte, nu se pot concilia.

Astfel, cazul prevăzut de lit e) presupune existența a două sau mai multe hotărâri definitive prin care a fost soluționat fondul unor cauze și care nu se pot concilia între acestea, conținând dispoziții sau soluții contradictorii.

Spre deosebire de cazul prevăzut în art. 426 lit. i) C. proc. pen, privitor la încălcarea autorității de lucru judecat, care presupune o dublă identitate, de persoană și de faptă, cazul de revizuire referitor la hotărârile care nu se pot concilia implică fie existența unor hotărâri pronunțate pentru aceeași faptă, dar față de persoane diferite, fie existența unor hotărâri pronunțate față de aceeași persoană, dar pentru fapte diferite, **fiе chiar existența unor**

hotărâri pronunțate față de persoane diferite și pentru fapte diferite, dar corelative.

Așa cum rezultă și din situațiile în care poate fi promovată această cale extraordinară de atac, hotărârile definitive nu se pot concilia, în sensul art. 453 alin. 1 lit. e) C. proc. pen. atunci când, prin dispozițiile pe care le conțin, acestea se exclud între ele.

În vederea reținerii incidenței dispozițiilor art. 453 alin. 1 lit. e), anexăm prezenței cereri următoarele hotărâri judecătorești definitive ce nu se pot concilia cu Decizia penală n. 238/A/27.07.2023, pronunțată de către Înalta Curte de Casație și Justiție:

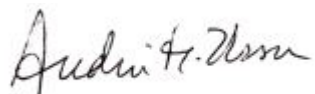
- Sentința nr. 5 a Curții Supreme de Justiție, din dosar nr. 23/1991 dată în 22 iulie 1991 (Iulian Vlad);
- Sentința nr. 2 din 2 februarie 1990, din Dosarul Revoluției aflat în judecată la Curtea de Apel București, volumele "Sentințe definitive", dosar nr. 33/1990 (Postelnicu Tudor);
- SENTINȚA CIVILĂ NR. 2299 a CURȚII DE APEL BUCUREȘTI SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL în Dosar nr. 2912/2/2015 , dată în Ședința publică de la 21.09.2015 (Pârvulescu Marin);
- SENTINȚA CIVILĂ NR. 2115 a CURȚII DE APEL BUCUREȘTI SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL în Dosar nr. 2989/2/2015, dată în Ședința publică de la 3.09.2015 (Hodiș Vasile);
- Decizia definitivă a Tribunalului Bacău din dosarul 338/32/2006 dată în 15.04.2013 privindu-l pe opozantul Huianu;
- Decizia nr. 533 din 26 decembrie 1986 a Tribunalului Militar Teritorial București de condamnare politică a lui Beciu Nicolae;
- CNSAS a mai obținut cel puțin 1500 de decizii definitive împotriva unor cadre de Securitate și colaboratori ai acesteia care au încălcat drepturile omului în principal în perioada dictaturii Ceaușescu, decizii care nu se pot concilia cu cea în cauză, care a afirmat că nu ar fi existat o opoziție, respectiv relație de adversitate, între acel regim și populația României sau a vreunei categorii a acesteia, respectiv disidenții sau opozanții regimului. Aceste hotărâri sunt, disponibile pe situl CNSAS: http://www.cnsas.ro/hotarari_definitive.html. În fișierul atașat dosare.decizii.definitive.txt enumerăm, cu titlu de exemple, un număr de 232 de astfel de hotărâri definitive

În concluzie, vă solicităm revizuirea Deciziei penale nr. 238/A/27.07.2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin intermediul căreia au fost respinse apelurile declarate de către apelanții - părți civile, fiind menținută Sentința penală nr. 196/F din 17 octombrie 2019 a Curții de Apel București, Secția I Penală, ambele pronunțate în dosarul nr. 2500/2/2017, întrucât:

- s-au descoperit fapte sau împrejurări ce nu au fost cunoscute la soluționarea cauzei și care dovedesc netemeinicia hotărârii pronunțate în cauză (art. 453 alin. (1) lit. a));
- două sau mai multe hotărâri judecătorești definitive nu se pot concilia (art. 453 alin. (1) lit. e)).

Cu deosebită considerație,

URSU ANDREI HORIA,

Handwritten signature of Andrei Horia Ursu in cursive script.

URSU OLGA STEFAN,

Handwritten signature of Olga Stefan Ursu in cursive script.